

ຄວາມຈິງແມ່ນຫຍັງ? - ອັນດັບທີໜຶ່ງ

ໂຄງຮ່າງແຫ່ງຄວາມຈິງ: ການສຳແດງ, ຄວາມຂະໜານທາງຄຳພະຍາກອນ, ແລະ ອານາລາ ແລະ ໂອເມກາ

Jeff Pippenger

2023-08-05

ກ່ອນທີ່ພວກເຮົາຈະພິຈາລະນາເລື່ອງວ່າ “ຄວາມຈິງແມ່ນຫຍັງ,” ພວກເຮົາຂໍສັງເກດວ່າ ພວກເຮົາໄດ້ເລີ່ມການສຶກສານີ້ດ້ວຍພຣະນິມິດ ບົດທີ 1 ສາມຂໍ້ທຳອິດ, ແລະຕໍ່ຈາກນັ້ນໄດ້ເລີ່ມບົດຄວາມໜຶ່ງກ່ຽວກັບ ເອລີຍາ. ຈຸດປະສົງບາງປະການຂອງການສຶກສາເຫຼົ່ານີ້ຄື ເພື່ອຊີ້ໃຫ້ເຫັນບົດບາດຂອງສະຫະລັດອາເມລິກາໃນຄຳພະຍາກອນ, ເພື່ອເປີດເຜີຍຂ່າວສານແຫ່ງພຣະນິມິດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ເພື່ອຮັບຮູ້ບົດບາດຂອງຜູ້ພະຍາກອນໃນຖານະເປັນສັນຍາລັກຂອງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະເພື່ອພິຈາລະນານິທິຖານມາຂອງຄວາມໝາຍທີ່ວ່າ ພຣະເຢຊູຊົງເປັນອາລຟາ. ພວກເຮົາໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ສາມຂໍ້ທຳອິດໃນພຣະນິມິດ ສອດຄ່ອງ ແລະ ກົງກັນກັບຂໍ້ພຣະຄຳຕອນທ້າຍຂອງພຣະນິມິດ, ແລະໃນທັງສອງກໍລະນີທັງໃນຕອນຕົ້ນແລະໃນຕອນທ້າຍ ພຣະເຢຊູຊົງສຳແດງພຣະອົງເອງວ່າເປັນອາລຟາແລະໂອເມກາ, ເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນແລະຈຸດສິ້ນສຸດ, ເປັນຜູ້ທຳອິດແລະຜູ້ສຸດທ້າຍ.

ພວກເຮົາໄດ້ໃຊ້ການພິຈາລະນາໂດຍຫຍັງກ່ຽວກັບເອລີຍາໃນການສຶກສາຄັ້ງທີສອງ ເພື່ອສະແດງວ່າ ຂໍ້ພຣະຄຳເປີດຕົ້ນຂອງພຣະຄຳພິສອດຄ່ອງກັບຂໍ້ພຣະຄຳປິດທ້າຍຂອງທັງພຣະສັນຍາເດີມແລະພຣະສັນຍາໃໝ່, ແລະຍັງໄປກວ່ານັ້ນ ວ່າຂໍ້ພຣະຄຳເປີດຕົ້ນຂອງພຣະສັນຍາໃໝ່ກໍ່ສອດຄ່ອງເຊັ່ນກັນກັບຕອນຕົ້ນຫຼືຕອນທ້າຍ ບໍ່ວ່າທ່ານປະສົງຈະພິຈາລະນາພຣະຄຳພີໃນລັກສະນະໃດ ບໍ່ວ່າເປັນທັງເຫຼົ່ານີ້ເປັນສອງພຣະສັນຍາ.

ອີກປະເດັນໜຶ່ງທີ່ພວກເຮົາກຳລັງພະຍາຍາມພັດທະນາ ຄື ຄວາມເຂົ້າໃຈວ່າ ພະເທວະພາບໄດ້ຊົງກະທຳການເພື່ອເປີດເຜີຍພະພາວະແຫ່ງພະເຈົ້າຢ່າງຊ້າໆຕະຫຼອດປະຫວັດສາດ. ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າ ເມື່ອເວລາດຳເນີນໄປໃນແກ່ນເລື່ອງພຣະຄຳພີວ່າດ້ວຍປະຫວັດສາດແຫ່ງພັນທະສັນຍາ ພະເຈົ້າໄດ້ຊົງເປີດເຜີຍພຣະອຸປະນີສະໜອງພຣະອົງຫຼາຍຂຶ້ນເປັນລຳດັບ ຜ່ານທາງສັນຍາລັກຂອງພຣະນາມຕ່າງໆຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງລົດອຳນາດສູງສຸດໄດ້ຊົງກ່າວກັບອັບຣາຮາມ, ແລະພຣະເຈົ້າອົງດຽວກັນນັ້ນໄດ້ຊົງກ່າວກັບໂມເຊ, ແຕ່ໄດ້ຊົງແຈ້ງແກ່ໂມເຊວ່າ ນັບຕັ້ງແຕ່ນັ້ນເປັນຕົ້ນໄປ ພຣະນາມຂອງພຣະອົງຈະຖືກຮູ້ຈັກວ່າ ເຢໂຮວາ. ແລ້ວເມື່ອພຣະຄຣິດສະເດັດມາ ພຣະອົງໄດ້ຊົງສຳແດງພຣະອົງເອງດ້ວຍພຣະນາມໜຶ່ງທີ່ບໍ່ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກໃນພຣະຄຳພີເດີມ ນອກເໜືອຈາກການກ່າວອອກພຣະນາມນັ້ນຄັ້ງໜຶ່ງໂດຍຊາວບາບີລອນຜູ້ໜຶ່ງໃນບົດທຳອິດຂອງດານເຢອນ. ພຣະເຢຊູບໍ່ພຽງແຕ່ຊົງລະບຸວ່າ ພຣະອົງເປັນພຣະບຸດອົງດຽວທີ່ບັງເກີດຈາກພຣະບິດາເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ໃນປະຫວັດສາດແຫ່ງພັນທະສັນຍາອັນສະເພາະນັ້ນ ພຣະອົງຍັງໄດ້ຊົງລະບຸພຣະອົງເອງວ່າເປັນພຣະບຸດແຫ່ງມະນຸດ. ພຣະເຈົ້າຍັງໄດ້ປະທານນາມໃຫ້ແກ່ Millerite Adventism ເມື່ອພຣະອົງຊົງເຂົ້າສູ່ພັນທະສັນຍາກັບການເລີ່ມຕົ້ນຂອງ Adventism.

“ໃນເວລານີ້ ເມື່ອພວກເຮົາເຂົ້າໃກ້ວາລະສຸດທ້າຍຢ່າງຍິ່ງແລ້ວ ພວກເຮົາຈະກາຍເປັນຄຳພີຄຳພີໃນທາງການປະພຶດຫຼາຍເຖິງຂະໜາດທີ່ມະນຸດຈະເບິ່ງຫາປະຊາຊົນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງຕັ້ງນາມໄວ້ຂອງພຣະອົງບໍ່ພົບໂດຍສູນເປົ້າບໍ? ຈະມີຜູ້ໃດຂາຍລັກສະນະພິເສດອັນເປັນເອກະລັກຂອງພວກເຮົາໃນຖານະເປັນຊົນຊາດທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງ

ຄັດເລືອກ ເພື່ອແລກກັບຜົນປະໂຫຍດໃດໆທີ່ໂລກຈະມອບໃຫ້ໄດ້ບໍ່?
ຄວາມໂປດປານຂອງບັນດາຜູ້ວ່າລະເມີດພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ຈະຖືກມອງວ່າມີຄ່າຢ່າງຍິ່ງບໍ່?
ບັນດາຜູ້ທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຂະໜານນາມວ່າເປັນຊົນຂອງພຣະອົງ
ຈະຄິດວ່າມີອຳນາດໃດສູງກວ່າພຣະອົງຜູ້ຊົງເປັນ I AM ອັນຍິ່ງໃຫຍ່ບໍ່?
ພວກເຮົາຈະພະຍາຍາມລົບລ້າງຈຸດເດັ່ນອັນຈຳແນກຂອງຄວາມເຊື່ອ ຊຶ່ງໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເປັນ
Seventh-day Adventists ບໍ່?" Evangelism, 121.

ຊື່ທີ່ໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ຊາວແອັດເວັນຕິສວັນທິຈັດນັ້ນ ເປັນຊື່ທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະທານໃຫ້, ແລະ ຊື່ດັ່ງກ່າວ
ກໍມັກອ້າງເຖິງຊາວແອັດເວັນຕິສວັນທິຈັດເປັນປະຊາຊົນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຕັ້ງຊື່ໄວ້. "ການຖືກຕັ້ງຊື່"
ຫມາຍເຖິງການຖືກເອີ້ນດ້ວຍຊື່. ຄຣິດຈັກພຽງສອງແຫ່ງເທົ່ານັ້ນທີ່ຊື່ດັ່ງກ່າວ
ລະບຸວ່າເປັນປະຊາຊົນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຕັ້ງຊື່ໄວ້ ຄື ອົດສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານ ແລະ
ອົດສະຣາເອນໃນຍຸກປະຈຸບັນ.

ດັ່ງນັ້ນ ໃນຂະນະທີ່ເຮົາດຳເນີນໄປໃນການສຶກສາພຣະທຳພຣະນິມົດ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍສະເໜີວ່າ "ນາມໃໝ່"
ທີ່ຖືກເຜີຍແຮງຊາວຟີລາເດນເຟຍ ຜູ້ຊົງຍັງຖືກນຳສະເໜີເປັນໜຶ່ງແສນສັນຕິພາບນັ້ນ
ເປັນສ່ວນສຳຄັນຢ່າງຫຼາຍຂອງຄວາມລັບທາງຄຳພະຍາກອນ
ທີ່ຖືກແກະຜະນຶກອອກກ່ອນທີ່ໂລກແຫ່ງການທົດລອງຈະປິດລົງ.

ຜູ້ໃດທີ່ຊະນະ ເຮົາຈະຕັ້ງຜູ້ນັ້ນໄວ້ເປັນເຈົ້າໃນພຣະວິຫານແຫ່ງພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ
ແລະຜູ້ນັ້ນຈະບໍ່ອອກໄປຈາກທີ່ນັ້ນອີກເລີຍ; ແລະເຮົາຈະຂຽນພຣະນາມແຫ່ງພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາໄວ້ເທິງຜູ້ນັ້ນ
ແລະຊື່ແຫ່ງນະຄອນຂອງພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ ຄືນະຄອນເຢຣຸຊາເລມໃໝ່
ຊຶ່ງຈົງມາຈາກສະຫວັນຈາກພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ; ແລະເຮົາຈະຂຽນນາມໃໝ່ຂອງເຮົາໄວ້ເທິງຜູ້ນັ້ນດ້ວຍ.
ຜູ້ໃດມີທຸກໆໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຟັງວ່າ ພຣະວິນຍານກ່າວຫຍັງແກ່ຄຣິສຕະຈັກທັງຫລາຍ. ພຣະນິມົດ 3:12, 13.

ຂ່າວສານເຕືອນຄັ້ງສຸດທ້າຍແມ່ນຂ່າວສານແຫ່ງພຣະນິມົດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ
ແລະມັນເປັນການສຳແດງພຣະລັກສະນະຂອງພຣະອົງ.

"ບັນດາຜູ້ທີ່ອອກຖ້າການສະເດັດມາຂອງເຈົ້າບ່າວ ຈະຕ້ອງກ່າວແກ່ປະຊາຊົນວ່າ, 'ຈົ່ງເບິ່ງ
ພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ.' ແສງສະຫວ່າງແຫ່ງພຣະກະລຸນາອັນເປັນລຳແສງສຸດທ້າຍ,
ຂ່າວສານແຫ່ງພຣະກະລຸນາອັນສຸດທ້າຍທີ່ຈະຖືກປະກາດແກ່ໂລກ,
ແມ່ນການສຳແດງພຣະລັກສະນະແຫ່ງຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ.
ບັນດາບຸດຫຼານຂອງພຣະເຈົ້າຈະຕ້ອງສະແດງພຣະສິດຂອງພຣະອົງ.
ໃນຊີວິດແລະລັກສະນະຂອງພວກເຂົາເອງ ພວກເຂົາຈະຕ້ອງເປີດເຜີຍວ່າ
ພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳອັນໃດເພື່ອພວກເຂົາ." Christ's Object Lessons, 415, 416.

ພວກເຮົາຍັງມີຫຼາຍຢ່າງອີກທີ່ຈະບັນທຶກໄວ້ກ່ຽວກັບພຣະເຢຊູໃນຖານະເປັນພຣະວັດຈະນະ,
ແຕ່ບັດນີ້ພວກເຮົາຈະຫັນມາພິຈາລະນາຄຳວ່າ "ຄວາມຈິງ." ຄວາມເຂົ້າໃຈໃນ "ຄວາມຈິງ" ແລະໃນຄຳວ່າ
"ຄວາມຈິງ" ຕະຫຼອດຈົນເຖິງຕົວອັກສອນທີ່ນຳມາປະກອບເປັນ "ພຣະວັດຈະນະແຫ່ງຄວາມຈິງ"
ກໍເປັນຄວາມເຂົ້າໃຈໃນພຣະລັກສະນະຂອງພຣະຄຣິດ.

ດັ່ງນັ້ນ ບົລາດຈົງຖາມພຣະອົງວ່າ, ຖ້າຢ່າງນັ້ນ ພຣະອົງເປັນກະສັດຫລື? ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ,
ທ່ານເວົ້າແລ້ວວ່າເຮົາເປັນກະສັດ. ເພາະເຫດນີ້ເຮົາຈຶ່ງເກີດມາ, ແລະເພາະເຫດນີ້ເຮົາຈຶ່ງເຂົ້າມາໃນໂລກ,
ເພື່ອເຮົາຈະເປັນພະຍານແກ່ຄວາມຈິງ. ທຸກຄົນທີ່ຢູ່ຝ່າຍຄວາມຈິງຍ່ອມຟັງສຽງຂອງເຮົາ.
ບົລາດຖາມພຣະອົງວ່າ, ຄວາມຈິງແມ່ນຫຍັງ? ເມື່ອທ່ານເວົ້າດັ່ງນີ້ແລ້ວ ທ່ານກໍອອກໄປຫາພວກຢິວອີກ
ແລະກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, ເຮົາບໍ່ພົບຄວາມຜິດໃນຄົນນີ້ເລີຍ. ຢອນ 18:37, 38.

ຄຳພາສາກຣົກທີ່ເປັນວ່າ "ຄວາມຈິງ" ໃນຂໍ້ພຣະຄຳພີນີ້ ມີຮາກມາຈາກຄຳພາສາເຮັບເຮຣີຄຳໜຶ່ງ ຊຶ່ງເປັນທັງຕົວອັກສອນ ແລະແມ່ນແມ່ແຕ່ຕົວເລກດ້ວຍ. ອັກສອນຕົວທຳອິດຂອງອັກສອນເຮັບເຮຣີ 'aleph.' ແທ້ຈິງແລ້ວ, ອັກສອນສອງຕົວທຳອິດຂອງອັກສອນເຮັບເຮຣີ "aleph" ແລະ "beth," ແລະມັນຄ້າຍຄືກັນຫຼາຍກັບອັກສອນສອງຕົວທຳອິດໃນພາສາກຣົກ ຄື alpha ແລະ beta. ເມື່ອນຳມາຮ່ວມກັນ ມັນກໍ່ເປັນຮາກຂອງຄຳວ່າ "alphabet." ດັ່ງນັ້ນ ຄຳວ່າ "alpha" (ມາຈາກອັກສອນເຮັບເຮຣີ aleph) ຈຶ່ງຖືກໃຊ້ເປັນທັງຕົວອັກສອນ, ເປັນຄຳ, ເປັນຕົວເລກ ແລະອີກທັງເປັນໜຶ່ງໃນນາມອັນຫຼາຍປະການຂອງພຣະເຢຊູ.

ເມື່ອປິດໂຕໄດ້ຖາມຄຳຖາມວ່າ, "ຄວາມຈິງແມ່ນຫຍັງ?" ພຣະເຢຊູໄດ້ບອກເຂົາແລ້ວວ່າ ເຫດຜົນທີ່ພຣະອົງ "ໄດ້ເຂົ້າມາໃນໂລກ" ແລະອີກທັງເຫດຜົນທີ່ພຣະອົງ "ໄດ້ບັງເກດມາ" ກໍ່ເພື່ອເປັນພະຍານແກ່ "ຄວາມຈິງ." ພຣະອົງຍັງໄດ້ເພີ່ມອີກວ່າ "ທຸກຄົນທີ່ຢູ່ຝ່າຍຄວາມຈິງອ່ອມຟັງ" ສຽງຂອງພຣະອົງ.

ຜູ້ໃດທີ່ອ້າງ ແລະ ບັນດາຜູ້ທີ່ຟັງຖ້ອຍຄຳແຫ່ງຄຳພະຍາກອນນີ້ ແລະ ຮັກສາສິ່ງທັງຫຼາຍທີ່ໄດ້ຂຽນໄວ້ໃນນັ້ນ ຜູ້ນັ້ນກໍ່ເປັນສຸກ; ເພາະວ່າເວລານັ້ນໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ. ພຣະນິມິດ 1:3

ຄວາມຈິງ: G225—ມາຈາກ G227; ຄວາມຈິງ: – ແທ້, X ຢ່າງແທ້ຈິງ, ຄວາມຈິງ, ຄວາມແທ້. G227—ມາຈາກ G1 (ໃນຖານະອະນຸພາກປະຕິເສດ) ແລະ G2990; ແທ້ (ໃນຖານະທີ່ບໍ່ປົດບັງ): – ແທ້, ຢ່າງແທ້ຈິງ, ຄວາມຈິງ. G1; A. ມີຕົ້ນກຳເນີດຈາກພາສາເຮັບເຮຣີ; ເປັນຕົວອັກສອນຕົວທຳອິດຂອງອັກສອນ: ໃນຄວາມໝາຍເຊິ່ງບຽບທຽບເທົ່ານັ້ນ (ຈາກການໃຊ້ຂອງມັນເປັນຕົວເລກ) ໝາຍເຖິງສິ່ງທຳອິດ. Alpha.

ພຣະເຢຊູຕັດກັບລາວວ່າ, ເຮົາເປັນທາງນັ້ນ ແລະເປັນຄວາມຈິງ ແລະເປັນຊີວິດ; ບໍ່ມີຜູ້ໃດມາເຖິງພຣະບິດາໄດ້ ນອກຈາກຜ່ານທາງເຮົາ. ໂຢຮັນ 14:6.

ເມື່ອພຣະເຢຊູກ່າວວ່າ "ເຮົາແມ່ນ... ຄວາມຈິງ" ພຣະອົງກຳລັງຕັດວ່າ ພຣະອົງເປັນຕົວອັກສອນໜຶ່ງ, ຕົວເລກໜຶ່ງ, ແລະເປັນຄຳສຳລັບຕົວອັກສອນອາລຟາ; ແລະຄຳວ່າ ອາລຟາ, ແລະຕົວເລກອາລຟາ ລ້ວນແຕ່ເປັນ "ຄວາມຈິງ." ໃນພຣະທຳດານເຢຣີ, ພຣະຄຣິດໄດ້ຊົງສຳແດງພຣະອົງເອງເປັນຜູ້ນັບອັນມະຫັດສະຈັນ ຊຶ່ງເປັນຄຳນິຍາມຂອງຄຳພາສາເຮັບເຮຣີ "Palmoni," ຊຶ່ງໄດ້ຮັບການແປວ່າ "ນັກບຸນຜູ້ເນ່ນອນຜູ້ໄດ້ວ້າ," ໃນດານເຢຣີບົດທີ 8.

ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນຜູ້ບໍລິສຸດອົງໜຶ່ງກ່າວ, ແລະຜູ້ບໍລິສຸດອົງໜຶ່ງໄດ້ກ່າວແກ່ຜູ້ບໍລິສຸດອົງນັ້ນຜູ້ທີ່ກ່າວຢູ່ວ່າ, ນິມິດກ່ຽວກັບການຖອຍບູຊາປະຈຳວັນ ແລະການລະເມີດທີ່ນຳມາຊື້ຄວາມຮັກຮ້າງ ຈະດຳເນີນໄປອີກດົນປານໃດ, ຈົນທັງສະຖານນະມັດສະການ ແລະພົນບໍລິຫານຖືກຢຽບຍຳລົງໃຕ້ຕົນ? ແລະທ່ານໄດ້ກ່າວແກ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, ຈົນຄົນສອງພັນສາມຮ້ອຍວັນ; ແລ້ວສະຖານນະມັດສະການນັ້ນຈະໄດ້ຮັບການຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດ. ດານເຢຣີ 8:13, 14.

"ນັກບຸນຜູ້ໜຶ່ງ" ໃນຂໍ້ທີ່ສືບສາມນັ້ນ ຄື "Palmoni"—ຜູ້ນັບອັນອັດສະຈັນ ຫຼືຜູ້ນັບຄວາມລັບ. ສອງຂັ້ນໄດ້ເນ່ນບ່ອນທີ່ຄຳພະຍາກອນເລື່ອງ 2300 ປີ ແລະ ຄຳພະຍາກອນສອງປະການເລື່ອງ 2520 ປີ ໄດ້ຖືກສະແດງອອກ. 2300 ປີກ່າວເຖິງ "ພຣະວິຫານ" ແລະ ຄຳພະຍາກອນສອງປະການເລື່ອງ 2520 ປີ ກ່າວເຖິງ "ກອງທັບ," ເພາະວ່າທັງພຣະວິຫານ ແລະ ກອງທັບ ຈະຖືກໂຮມຢຽບຍຳລົງ. ຄຳພະຍາກອນ 2520 ປີ ເປັນຕົວແທນຂອງການຢຽບຍຳພຣະວິຫານ ແລະ ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າລົງ. ຄຳພະຍາກອນອັນເລິກຊຶ້ງສາມປະການທີ່ເຊື່ອມໂຍງກັນ ໂດຍອີງໃສ່ເວລາ ຢູ່ຕົງຈຸດນັ້ນເອງໃນພຣະຄຳພີ ບ່ອນທີ່ພຣະເຢຊູຊົງສຳແດງພຣະອົງເອງວ່າເປັນຜູ້ນັບຄວາມລັບອັນອັດສະຈັນ. ມັນບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ວ່າພຣະອົງຊົງເລືອກສອງຂັ້ນໄດ້ເພື່ອສຳແດງພຣະອົງເອງວ່າເປັນຈອມນາຍແຫ່ງເວລາ, ແຕ່ສອງຂໍ້ທີ່ພຣະອົງຊົງສຳແດງພຣະອົງນັ້ນ ຍັງຊີ້ບອກເຖິງເວລາທີ່ພຣະອົງຈະຊົງເຂົ້າສູ່ພັນທະສັນຍາກັບອົດສະຣາເອນຝ່າຍວິນຍານໃນຍຸກສະໄໝໃໝ່ ແລະ

ສອງຂັ້ນນັກເປັນທັງຮາກຖານ ແລະ ເສີຫຼັກສຳຄັນກາງຂອງ Adventism.

“ພຣະຄຳພີຂໍ້ທີ່ໜຶ່ງອີກວ່າຂັ້ນທັງປວງ
ຊຶ່ງໄດ້ເປັນທັງຮາກຖານແລະເສີຫຼັກກາງຂອງຄວາມເຊື່ອແຫ່ງການສະເດັດມາ ແມ່ນຖ້ອຍຄຳປະກາດທີ່ວ່າ,
‘ຈົນຄົບສອງພັນສາມຮ້ອຍວັນ; ແລ້ວສະຖານບໍລິສຸດຈະຖືກຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດ.’ [Daniel 8:14.]” The Great
Controversy, 409.

ໃນເວລາແຫ່ງອະວະສານໃນປີ 1798 ພຣະທຳຂອງດານເຮອນໄດ້ຖືກເປີດຜະນຶກ ແລະ
ຂ່າວສານຂອງທຸດສະຫວັນອົງທຳອິດໄດ້ບຳກົດຂຶ້ນໃນປະຫວັດສາດ ເປັນໝາຍສຳຄັນແຫ່ງການເພີ່ມພູມຂອງຄວາມ
ຮູ້ຜ່າຍຄຳພະຍາກອນທິກິດຂຶ້ນໃນສະໄໝແຫ່ງຂະບວນການມົນເລີ່ມ
ຊຶ່ງເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງແອດເວັນຕິສວັນທິຈັດ.
ເມື່ອພຣະທຳຂອງດານເຮອນໄດ້ຖືກເປີດຜະນຶກໃຫ້ແກ່ພວກມົນເລີ່ມຂ່າວສານຈາກ
Palmoni—ຄືຂ່າວສານເກຣັບເວລາ—ໄດ້ຖືກເຂົ້າໃຈ. ພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຜິດພາດ ແລະ
ພຣະອົງຊົງຊັບອກອະວະສານຄວບຄູ່ກັບການເລີ່ມຕົ້ນສະເໝີ. ດັ່ງນັ້ນ ໃນອະວະສານຂອງແອດເວັນຕິສ
ຈະຕ້ອງມີການເປີດເຜີຍພຣະລັກສະນະຂອງພຣະອົງຢ່າງແນ່ນອນ
ເໝືອນດັ່ງທີ່ເຄີຍມີໃນປະຫວັດສາດຂອງມົນເລີ່ມ.
ຄວາມຈິງຂັ້ນຕົ້ນຢູ່ເທິງທັງການເລີ່ມຕົ້ນແລະການສິ້ນສຸດຂອງແອດເວັນຕິສ
ແຕ່ມັນຍັງຕັ້ງຢູ່ເທິງຄວາມສຳພັນທີ່ໄດ້ຖືກກ່າວໄວ້ວ່າພຣະທຳດານເຮອນກັບພຣະທຳພຣະນິມິດ. ດານເຮອນ
ແລະ ພຣະນິມິດເປັນຕົວແທນຂອງພຣະທຳເຫຼົ່າມຸງ ແລະ ໃນການເປັນຕົວແທນນັ້ນ
ທັງສອງເປັນພະຍານສອງຄົນ ໂດຍທີ່ຜູ້ທຳອິດແມ່ນດານເຮອນ ແລະ ຜູ້ສຸດທ້າຍແມ່ນພຣະນິມິດ.

“ພຣະທຳດານເຮອນ ແລະ ພຣະນິມິດ ເປັນອັນດຽວກັນ. ອັນໜຶ່ງເປັນຄຳພະຍາກອນ,
ອີກອັນໜຶ່ງເປັນການເປີດເຜີຍ; ອັນໜຶ່ງເປັນພຣະທຳທີ່ຖືກປະທັບຕາ,
ອີກອັນໜຶ່ງເປັນພຣະທຳທີ່ຖືກເປີດອອກ.” Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume
7, 972.

ດານເຮອນ ແລະ ພຣະນິມິດ ແມ່ນບົນສອງເລັກທີ່ເປັນບົນດຽວກັນ ເໝືອນດັ່ງທີ່ພຣະຄຳພີເປັນບົນດຽວ
ແຕ່ແບ່ງອອກເປັນພຣະສັນຍາເກົ່າ ແລະ ພຣະສັນຍາໃໝ່, ຫຼືເປັນຕອນຕົ້ນ ແລະ ຕອນທ້າຍ.
ໃນພຣະນິມິດບົດທີ 11 ພະຍານສອງຄົນທີ່ຖືກນຳສະເໜີວ່າເປັນໄມເຊ ແລະ ເອລີຢາ ຄືພຣະສັນຍາເກົ່າ ແລະ
ພຣະສັນຍາໃໝ່.

“ກ່ຽວກັບພະຍານທັງສອງ ຜູ້ພະຍາກອນໄດ້ປະກາດຕໍ່ໄປອີກວ່າ: ‘ເຫຼົ່ານີ້ຄືຕົ້ນມະກອກສອງຕົ້ນ ແລະ
ຄັນປະທັບສອງຄັນ ທີ່ຢືນຢູ່ຕາມພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກ.’ ‘ພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະອົງ,’
ຜູ້ຂຽນເພງສັນລະເສີນໄດ້ກ່າວວ່າ, ‘ເປັນປະທັບແກ່ຕົນຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະ
ເປັນແສງສະຫວ່າງແກ່ທາງຂອງຂ້ານ້ອຍ.’ Revelation 11:4; Psalm 119:105.
ພະຍານທັງສອງນັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງພຣະຄຳພີແຫ່ງພຣະສັນຍາເດີມ ແລະ ພຣະສັນຍາໃໝ່.” The
Great Controversy, 267.

ດານເຮອນ ແລະ ໂຢຮັນ ແມ່ນພະຍານສອງຄົນ ຜູ້ທີ່ທັງສອງໄດ້ຖືກຂົ່ມເຫັງ, ທັງສອງໄດ້ຖືກນຳໄປເປັນເຊະເລີຍ,
ທັງສອງໄດ້ຮັບສາຍແຫ່ງປະຫວັດສາດຄຳພະຍາກອນດຽວກັນໃຫ້ບັນທຶກໄວ້,
ທັງສອງເປັນຕົວແທນຂອງຄົນໜຶ່ງແສນສີໝູ່ນັ້ນສູ່ພັນ,
ທັງສອງດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນພາຍຫຼັງແຫ່ງການທຳລາຍນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ,
ທັງສອງເປັນສັນຍະລັກແຫ່ງຄວາມຕາຍ ແລະ ການເປັນຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍ (ໂຢຮັນຈາກນ້ຳມັນທີ່ກຳລັງຕົ້ມ
ແລະ ດານເຮອນຈາກຖ້ຳສົງ).

ດານເຮັດໄດ້ຊື່ອອກການສຳແດງພິເສດກ່ຽວກັບພຣະອຸປະນີຂອງພຣະຄຣິດ, ແລະທ່ານໄດ້ເຮັດດັ່ງນັ້ນໃນສອງຂໍ້ພຣະຄຳພິທີການດົນໃຈໄດ້ເອີ້ນວ່າເປັນ “ເສົາກາງແລະຮາກຖານ” ຂອງຄຣິສຕະຈັກ Seventh-day Adventist. ສອງຂັ້ນນີ້ແມ່ນ “ຫນຶ່ງຍອດ” ຄືຫນຶ່ງກ່ອນສຸດທ້າຍທຸກຊ່ວງໃນຮາກຖານຊຶ່ງໄດ້ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍຜົນງານຂອງ William Miller. ຫນຶ່ງຍອດນັ້ນໄດ້ນຳມາພ້ອມກັບຄວາມເຂົ້າໃຈເລື່ອງພຣະວິຫານສະຫວັນ, ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ, ວັນຊະບາໄຕ, ການພິພາກສາໄຕສວນ ແລະ ທຸດສະຫວັນສາມອົງໃນພຣະນິມົດບົດ 14. ດານເຮັດເປັນຈຸດເລີ່ມຂອງພຣະທຳນັ້ນ, ຍອນເປັນຈຸດຈົບ.

ບົດຂຽນຂອງຈອນຈະຊື້ໃຫ້ເຫັນການເປີດເຜີຍເຖິງພຣະລັກສະນະຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນທ້າຍຂອງ Adventism. ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງອົດສະຣາເອນສະໄໝໃໝ່ ພຣະອົງໄດ້ຊົງສຳແດງພຣະອົງເອງເປັນຜູ້ນັບອັນອັດສະຈັນ ພຣະຜູ້ສ້າງທຸກສິ່ງທາງຄະນິດສາດ; ແລະໃນຕອນທ້າຍຂອງອົດສະຣາເອນສະໄໝໃໝ່ ພຣະອົງກຳລັງຊົງສຳແດງພຣະອົງເອງເປັນນັກພາສາສາດອັນອັດສະຈັນ. ພຣະອົງຄືພຣະຜູ້ສ້າງທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງພ້ອມກັບພາສາ ບໍ່ວ່າຈະເປັນໂຄງສ້າງຂອງພາສາ, ກົດເກນທາງໄວຍາກອນ, ຄຳສັບ ແລະແມ່ນແຕ່ຕົວອັກສອນໃນລະບົບອັກສອນ. ພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງການສື່ສານທີ່ສຳເລັດຜົນໂດຍຄຳສັບ ຊຶ່ງຖືກຄວບຄຸມໂດຍກົດເກນທາງໄວຍາກອນ ບໍ່ວ່າຈະເປັນການຂຽນຫຼືການເວົ້າ ແລະຖືກຂຽນດ້ວຍລະບົບອັກສອນທີ່ເປັນໄປຕາມການອອກແບບຂອງພຣະອົງ; ແລະເຫນືອສິ່ງທັງປວງນັ້ນ—ພຣະອົງຄືພຣະວັດຈະນະ. ໂດຍພຣະວັດຈະນະນັ້ນ ພຣະອົງຊົງປ່ຽນພວກ Laodiceans ຜູ້ຕາບອດແລະບ່ຽມພ້ອມ ໃຫ້ກາຍເປັນພວກ Philadelphians ຜູ້ໄດ້ຮັບການຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດ.

ຂໍຊົງຊຳລະພວກເຂົາໃຫ້ບໍລິສຸດໂດຍຄວາມຈິງຂອງພຣະອົງ; ພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະອົງເປັນຄວາມຈິງ. ໂຢຮັນ 17:17.

ຄຳທີ່ຖືກແປວ່າ “ຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດ” ຫມາຍເຖິງການເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດ. ຄົນຫນຶ່ງແສນສີຫມືນສີພັນຄົນນັ້ນຈະເປັນຜູ້ບໍລິສຸດ ແລະ ພວກເຂົາຈະໄດ້ບັນລຸສະພາບແຫ່ງລັກສະນະນີ້ສູ່ນັ້ນໂດຍ “ຄວາມຈິງ” ຫຼືອາດຈະເວົ້າອີກຢ່າງຫນຶ່ງວ່າ ໂດຍ “ພຣະຄຳ” ຂອງພຣະອົງ, ເພາະພຣະເຢຊູຄືພຣະຄຳ ແລະ ພຣະອົງຄືຄວາມຈິງ.

ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນມີພຣະວາຈາ, ແລະພຣະວາຈາຊົງຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າ, ແລະພຣະວາຈານັ້ນແມ່ນພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງນັ້ນຊົງຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າຕັ້ງແຕ່ເບື້ອງຕົ້ນ. ສັບພະສິ່ງທັງປວງໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍພຣະອົງ; ແລະນອກຈາກພຣະອົງແລ້ວ ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ຖືກສ້າງ ຊຶ່ງໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນ. ໂຢຮັນ 1:1–3.

ຈົ່ງສັງເກດວ່າ ສິ່ງນີ້ແມ່ນຂໍ້ທຳອິດທີ່ໂຢຮັນໄດ້ຂຽນໄວ້ໃນຂ່າວປະເສີດຂອງທ່ານ. ແນ່ນອນ ມັນສອດຄ້ອງຂະໜານກັນກັບຂໍ້ທຳອິດທີ່ຖືກຂຽນໄວ້ໃນພຣະທຳປະຖົມມະການ. ມັນເພີ່ມເຕີມແກ່ພະຍານນັ້ນ ໂດຍຊື່ອອກໃຫ້ເຫັນຢ່າງຊັດເຈນຍັງຂຶ້ນເຖິງສິ່ງທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນປະຖົມມະການບົດທີ 1.

ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສ້າງຟ້າສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ. ປະຖົມມະການ 1:1.

ຄຳທີ່ແປວ່າ “ພຣະເຈົ້າ” ໃນຂໍ້ຫນຶ່ງນັ້ນເປັນຮູບພະຫຸພົດ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຊື່ອອກຕັ້ງແຕ່ “ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ” ວ່າພຣະເຈົ້າມີຫຼາຍກວ່າຫນຶ່ງພາກ. “ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ” ໃນຂ່າວປະເສີດຂອງໂຢຮັນ, ພຣະວາຈາຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະວາຈານັ້ນເປັນພຣະເຈົ້າ. ແລະ ພຣະວາຈານັ້ນເປັນພຣະຜູ້ສ້າງ.

ພຣະເຢຊູຄືພຣະວາຈາ, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຫ້ກັບກົດພຣະຄຳພິຜ່ານການປະສານລວມລະຫວ່າງພຣະພາບແຫ່ງ ພຣະເຈົ້າກັບຄວາມເປັນມະນຸດ—ໂດຍພຣະພາບແຫ່ງພຣະເຈົ້ານັ້ນຖືກສະແດງໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ຄວາມເປັນມະນຸດນັ້ນຢູ່ໃນຕົວບຸກຄົນຂອງຜູ້ທີ່ຂຽນຖອຍຄຳໃນບັນດາພຣະທຳທີ່ຈະຖືກສົ່ງໄປຍັງຄຣິສຕະຈັກທັງຫຼາຍ. ດັ່ງນັ້ນ, ພຣະຄຳພິຈົງເປັນການປະສົມປະສານຂອງຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ພຣະພາບແຫ່ງພຣະເຈົ້າ

ເໝືອນດັ່ງພຣະເຢຊູ, ພຣະຄຳພີ, ເຖິງແມ່ນວ່າຈະມີການກ່ຽວພັນຂອງມະນຸດຜູ້ມີເນື້ອໜັງທິຕິກຢູ່ໃນບາບ, ກໍຍັງບໍ່ລົງ, ແລະ ດັ່ງນັ້ນ ບັນດາຜູ້ຊາຍທຶຂຽນມັນລົງກັບລົງສຸດເໝືອນກັນ.

ພວກເຮົາຍັງມີພຣະວັດຈະນະແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທີ່ແນ່ນອນຍິ່ງຂຶ້ນ;
ຊຶ່ງທ່ານທັງຫຼາຍກໍກະທຳດີເລື້ອຍໆໃຈໃສ່ຕໍ່ສິ່ງນັ້ນ, ດັ່ງເປັນຕະກຽງທີ່ສ້າງແສງຢູ່ໃນຫົວ,
ຈົນກວ່າຮຸ່ງອາລຸນຈະປາກົດ ແລະດາວປະຈຳວັນຈະຂຶ້ນໃນໃຈຂອງທ່ານທັງຫຼາຍ: ຈົ່ງຮູ້ຂັ້ນກ່ອນ,
ຄືວ່າຄຳພະຍາກອນໃດໆໃນພຣະຄຳພີ ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງການຕົກລົງໂດຍສ່ວນຕົວ.
ເພາະວ່າຄຳພະຍາກອນບໍ່ເຄີຍມາໃນສະໄໝກ່ອນໂດຍນຳໃຈຂອງມະນຸດ:
ແຕ່ບັນດາຄົນບໍ່ລົງສຸດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວອອກມາ ຕາມທີ່ພຣະວິນຍານບໍ່ລົງສຸດຊົງດົນໃຈພວກເຮົາ. 2
ເປໂຕ 1:19–21.

ເຖິງແມ່ນວ່າບັນດາຜູ້ພະຍາກອນເປັນຄົນບໍ່ລົງສຸດ, ແຕ່ພວກເຮົາກໍຍັງເປັນມະນຸດທິຕິກຢູ່ໃນຄວາມບາບ,
ເພາະວ່າທຸກຄົນໄດ້ເຮັດບາບ ແລະ ເສືອມຈາກພຣະສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຖິງຢ່າງນັ້ນ
ພຣະຄຳພີເປັນການປະສົມປະສານຂອງພຣະພາບແລະຄວາມເປັນມະນຸດ, ແລະ ມັນບໍ່ລົງສຸດ,
ເພາະວ່າພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ມາເພື່ອສະແດງໃນພຣະຊີວິດຂອງພຣະອົງ ແລະ
ໃນພຣະວັດຈະນະທີ່ຖືກຂຽນໄວ້ຂອງພຣະອົງວ່າ ຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ປະສານກັບພຣະພາບນັ້ນບໍ່ເຮັດບາບ.
ສິ່ງທີ່ເປັນຈິງກ່ຽວກັບພຣະຄຳພີ ກໍເປັນຈິງກ່ຽວກັບພຣະຄຣິດດ້ວຍ ເພາະພຣະອົງຄືພຣະຄຳພີ.

ພຣະເຢຊູໄດ້ຮັບເອົາເນື້ອກາຍທີ່ມີບາບໄວ້ໃນພຣະອົງ ແລະບໍ່ເຄີຍກະທຳບາບເລີຍ,
ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຊົງສະແດງເປັນແບບຢ່າງວ່າ ຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ຮ່ວມກັບຄວາມເປັນພຣະເຈົ້ານັ້ນບໍ່ກະທຳບາບ.

“ເລື່ອງລາວຂອງເບັດເລເຣັມເປັນຫົວຂໍ້ທີ່ບໍ່ມີອັນໝົດສິ້ນ. ໃນນັ້ນໄດ້ຊ່ອນໄວ້ຊຶ່ງ
‘ຄວາມເລິກແຫ່ງຄວາມມັ່ງຄັ້ງ ທັງແຫ່ງພຣະບັນຍາ ແລະຄວາມຮູ້ຂອງພຣະເຈົ້າ.’ ໂຣມ 11:33.
ພວກເຮົາອັດສະຈັນໃຈໃນການຖວາຍພຣະອົງເອງເປັນເຄື່ອງບຸຊາຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ
ໃນການຊົງປ່ຽນບັນລັງແຫ່ງສະຫວັນເພື່ອຮາງຫຍ້າ
ແລະປ່ຽນການຢູ່ຮ່ວມກັບເຫຼົ່າທຸດສະຫວັນຜູ້ນະມັດສະການ ເພື່ອສັດໃນຄອກ. ຄວາມຈອງຫອງ
ແລະການເພີ່ງຕົນເອງຂອງມະນຸດຖືກຕິດຽນໃນພຣະພັກຂອງພຣະອົງ.
ແຕ່ນີ້ເປັນພຽງແຕ່ການເລີ່ມຕົ້ນຂອງການຖອມພຣະອົງລົງຢ່າງອັດສະຈັນນັ້ນ.
ສຳລັບພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ການຮັບເອົາທຳມະຊາດຂອງມະນຸດ
ແມ່ນແມ່ນແຕ່ໃນເວລາທີ່ອາດາມຍັງຢືນຢູ່ໃນຄວາມບໍ່ລົງສຸດຂອງຕົນໃນສວນເອເດນ
ກໍເປັນການຖອມພຣະອົງລົງຢ່າງເກືອບຈະບໍ່ມີຂອບເຂດຢູ່ແລ້ວ. ແຕ່ພຣະເຢຊູຊົງຮັບເອົາຄວາມເປັນມະນຸດ
ໃນເວລາທີ່ຊີວິດສາຍມະນຸດໄດ້ອ່ອນແອລົງດ້ວຍບາບເປັນເວລາສິ້ນປີ.
ເໝືອນດັ່ງລູກຫຼານຂອງອາດາມທຸກຄົນ
ພຣະອົງຊົງຮັບເອົາຜົນຂອງການທ່າງານຂອງກົດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແຫ່ງການສືບທອດ. ຜົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຫຍັງ
ໄດ້ຖືກສະແດງໃຫ້ເຫັນໃນປະຫວັດຂອງບັນພະບຸລຸດຜ່າຍໄລກຂອງພຣະອົງ.
ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດມາພ້ອມກັບການສືບທອດເຊັ່ນນັ້ນ ເພື່ອມີສ່ວນໃນຄວາມເສົ້າໄສກ
ແລະການຖືກທົດລອງຂອງພວກເຮົາ
ແລະເພື່ອປະທານແບບຢ່າງແກ່ພວກເຮົາແຫ່ງຊີວິດທີ່ປາດຈາກບາບ.” The Desire of Ages, 48.

ພຣະເຢຊູແມ່ນພຣະວັດຈະນະ, ແລະທັງພຣະເຢຊູແລະພຣະຄຳພີຕ່າງກໍເປັນການປະສົມປະສານຂອງຄວາມເປັນ
ມະນຸດແລະຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງສ້າງພຣະຄຳພີຂຶ້ນຕະຫຼອດຫຼາຍສັດຕະວັດ,
ພຣະອົງໄດ້ຊົງວາງກົດເກນໄວ້ພາຍໃນພຣະຄຳພີ ເພື່ອໃຫ້ບັນດາຜູ້ທີ່ຈະໄດ້ຍິນ ໄດ້ຍິນ.
ກົດເກນທີ່ຄວບຄຸມພຣະຄຳພີນັ້ນ ກໍເປັນພຣະລັກສະນະແຫ່ງພຣະອຸປະນິເສດຂອງພຣະອົງດ້ວຍ.

“ໃນພຣະນິມິດ ບັນດາໜັງສືທັງປວງໃນພຣະຄຳພີໄດ້ມາພົບກັນແລະສົມສຸດລົງ.
ຫົນີ້ແມ່ນສ່ວນທີ່ຕົວໃຫ້ຄົບຂອງໜັງສືດານເຢອນ.” Acts of the Apostles, 585.

ຄຳວ່າ “complement” ໝາຍເຖິງການນຳໄປສູ່ຄວາມສົມບູນ.

ຄຳພະຍານຂອງດານເອນສັນສຸດລົງໃນພຣະນິມິດ, ເຮັດໃຫ້ຄຳພະຍານຂອງດານເອນເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນ ແລະ ພຣະນິມິດເປັນຈຸດຈົບ. ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງພຣະນິມິດຖືກກ່າວຊ້ຳອີກໃນຕອນທ້າຍຂອງພຣະນິມິດ ແລະ ໃນຂໍ້ທຳອິດຂອງດານເອນບົດທີໜຶ່ງ ມີສິ່ງຄາມລະຫວ່າງອົດສະຣາເອນຕາມຕົວອັກສອນ ແລະ ບາບໂລນຕາມຕົວອັກສອນ ຊຶ່ງໃນນັ້ນບາບໂລນເປັນຜ່າຍຊະນະ, ແຕ່ໃນຕອນສະຫຼຸບຂອງປະຫວັດສາດແຫ່ງເວລາແຫ່ງການທົດລອງໃນ Daniel 11:45, 12:1; ບາບໂລນຜ່າຍວິນຍານກຳລັງຢູ່ໃນສິ່ງຄາມກັບອົດສະຣາເອນຜ່າຍວິນຍານ ແລະ ໃນທີ່ສຸດ ບາບໂລນເປັນຜ່າຍຜ່າຍແພ້ ແລະ ອົດສະຣາເອນເປັນຜ່າຍມືໄຊ. ເໝືອນດັ່ງກັບໂຍຮັນໃນພຣະນິມິດ ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນແຫ່ງຄຳພະຍານຂອງດານເອນສອດຄ່ອງກັບຕອນຈົບຂອງຄຳພະຍານຂອງທ່ານ. ດັ່ງນັ້ນ, ຄວາມຈິງແມ່ນຫຍັງ?

ຄຳສອນແມ່ນຄຳໜັງທົບົງຊື່ສິ່ງທີ່ຄະນະຂອງຜູ້ເຊື່ອເຂົ້າໃຈວ່າຖືກຕ້ອງ. ຈຸດປະສົງ ຫຼື ການນຳໃຊ້ຂອງມັນບໍ່ໄດ້ຈຳກັດຢູ່ພຽງແຕ່ໃນພຣະຄຳພີ ຫຼື ຄຣິດສະສາສະໜາເທົ່ານັ້ນ. ໃນຄຣິດສະສາສະໜາທີ່ຖືກເອີ້ນເຊັ່ນນັ້ນ, ອາດຈະມີ “ຄຳສອນ” ອັນເທັດຫຼາຍກວ່າອັນແທ້, ເພາະບາບໂລນຜ່າຍວິນຍານ, ລະບົບສັນຕະປາປາ, ເປັນກົງຂັງຂອງນິກາຍຊະນິດທີ່ບໍ່ສະອາດ ແລະ ໜ້າຊັງ, ແລະນິກາຍເຫຼົ່ານັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງຄວາມຊົ່ວ, ຊຶ່ງຖືກຄຳຈຸນ ແລະ ບົກບົດໄວ້ໂດຍບັນດາໂບດຜ່ານຄຳສອນອັນເທັດ ເຊັ່ນ ກົດບັນຍັດໄດ້ຖືກຍົກເລີກແລ້ວ. ແຕ່ກໍ່ມີຄຳສອນອັນແທ້ຈິງ.

ຈົດໃຈຂອງຊາວເບເຣອານບໍ່ໄດ້ຖືກຈຳກັດໂດຍອະຄະຕິ.
ພວກເຂົາເຕັມໃຈທີ່ຈະພິຈາລະນາຄວາມແທ້ຂອງຄຳສອນທີ່ອີກຄະສາວົກໄດ້ປະກາດ.
ພວກເຂົາສຶກສາພຣະຄຳພີ ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍຄວາມຢາກຮູ້,
ແຕ່ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ຮຽນຮູ້ສິ່ງທີ່ໄດ້ຖືກຂຽນໄວ້ກ່ຽວກັບພຣະເມຊີອາຜູ້ຊົງໄດ້ຖືກສັນຍາໄວ້.
ທຸກມືພວກເຂົາໄດ້ຄົ້ນຄວ້າບັນທຶກອັນໄດ້ຮັບການດົນໃຈນັ້ນ,
ແລະເມື່ອພວກເຂົາປຽບທຽບພຣະຄຳພີກັບພຣະຄຳພີ, ທູດສະຫວັນແຫ່ງຜ້າສະຖິດຢູ່ຂ້າງພວກເຂົາ,
ສ່ອງແຈ້ງຈົດໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລະປະທັບລົງໃນຕ້ອງໃຈຂອງພວກເຂົາ.

“ບ່ອນໃດກໍ່ຕາມທີ່ຄວາມຈິງແຫ່ງຂ່າວປະເສີດຖືກປະກາດ, ຜູ້ທີ່ປາດຖະໜາຢ່າງສັດຊື່ທີ່ຈະປະພຶດຖືກຕ້ອງ
ກໍ່ຖືກນຳໃຫ້ຄົ້ນຄວ້າພຣະຄຳພີຢ່າງຂະຫຍັນໝັ້ນພຽນ.
ຖ້າໃນເຫດການຊ່ວງສຸດທ້າຍແຫ່ງປະຫວັດສາດໂລກນີ້,
ບັນດາຜູ້ທີ່ຄວາມຈິງອັນເປັນບົດທົດສອບຖືກປະກາດແກ່ເຂົາ ຈະຕິດຕາມແບບຢ່າງຂອງຊາວເບເຣຍ,
ໂດຍຄົ້ນຄວ້າພຣະຄຳພີທຸກວັນ ແລະປຽບທຽບຂ່າວສານທີ່ນຳມາຫາເຂົາກັບພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ,
ມື້ນີ້ຈະມີຄົນຈຳນວນຫຼາຍທີ່ສັດຊື່ຕັ້ງຂັບຍັດແຫ່ງພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ,
ແທນທີ່ໃນບັດນີ້ຈະມີຢູ່ພຽງບ່ອນໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນ.
ແຕ່ເມື່ອຄວາມຈິງແຫ່ງພຣະຄຳພີທີ່ເປັນທີ່ນິຍົມຖືກນຳສະເໜີ,
ຫຼາຍຄົນກໍ່ປະຕິເສດທີ່ຈະກະທຳການສືບສວນນີ້.
ເຖິງແມ່ນວ່າເຂົາບໍ່ສາມາດໄດ້ແຍ້ງຄຳສອນອັນຊັດເຈນຂອງພຣະຄຳພີໄດ້,
ແຕ່ເຂົາກໍ່ຍັງສະແດງຄວາມລັງເລຢ່າງສຸດຂີດຕໍ່ການສຶກສາຫຼັກຖານຕ່າງໆທີ່ຖືກນຳສະເໜີ.
ບາງຄົນສັນນິດານວ່າ ແມ່ນແຕ່ຖ້າຫາກຄຳສອນເຫຼົ່ານີ້ເປັນຄວາມຈິງແທ້,
ມັນກໍ່ສຳຄັນຫຼາຍກວ່າເຂົາຈະຍອມຮັບແສງສະຫວ່າງໃໝ່ນີ້ຫຼືບໍ່,
ແລະເຂົາກໍ່ຍຶດຕິດກັບນິທານອັນພິເສດ ຊຶ່ງສັດຕູໃຊ້ເພື່ອນຳຈົດວິນຍານໃຫ້ຫຼົງທາງ. ດັ່ງນັ້ນ
ຈົດໃຈຂອງເຂົາຈຶ່ງຖືກຄວາມຜິດປົດບັງໄວ້, ແລະເຂົາກໍ່ກາຍເປັນຜູ້ຖືກແຍກອອກຈາກສະຫວັນ.”

“ທຸກຄົນຈະຖືກພິພາກສາຕາມແສງສະຫວ່າງທີ່ໄດ້ປະທານໃຫ້.
ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊຶ່ງສົ່ງບັນດາທູດຂອງພຣະອົງອອກໄປພ້ອມດ້ວຍຂ່າວສານແຫ່ງຄວາມລອດ,

ແລະບັນດາຜູ້ທີ່ໄດ້ຍິນນັ້ນ

ພຣະອົງຈະລົງຖືພວກເຂົາໃຫ້ຮັບຜົດຊອບຕໍ່ວິທີພວກເຂົາປະຕິບັດຕໍ່ຖ້ອຍຄໍາຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ.

ບັນດາຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງດ້ວຍໃຈຈິງ ຈະພິຈາລະນາສືບສວນຢ່າງຮອບຄອບ

ໃນແສງສະຫວ່າງແຫ່ງພຣະຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າ ກ່ຽວກັບຄໍາສອນທັງຫຼາຍທີ່ໄດ້ນໍາສະເໜີແກ່ພວກເຂົາ." Acts of the Apostles, 231, 232.

ມີ "ຄໍາສອນ" ຊຶ່ງເປັນ "ຄວາມຈິງແຫ່ງຂ່າວປະເສີດ" ແລະຈໍາເປັນຕ້ອງຖືກພິຈາລະນາສືບສວນ. ບາງຄໍາສອນ (ຖ້າບໍ່ແມ່ນທັງໝົດ) ເປັນ "ຄວາມຈິງແຫ່ງການທົດສອບ."

ວັນຊະບາໃຕ້ເປັນຄວາມຈິງແຫ່ງການທົດສອບທີ່ເຂົ້າໃຈໄດ້ງ່າຍ. ມີທັງຄໍາສອນທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະຄໍາສອນທີ່ຜິດ. ບາງຄໍາສອນທີ່ຖືກຕ້ອງນໍາສະເໜີການທົດສອບແກ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ຍິນມັນ.

ຍັງມີຄວາມຈິງອີກປະເພດໜຶ່ງທີ່ຖືກກໍານົດໄວ້ສໍາລັບຊ່ວງເວລາໃດໜຶ່ງໂດຍສະເພາະ. ຄວາມຈິງເຫຼົ່ານີ້ເອີ້ນວ່າ "ຄວາມຈິງສໍາລັບເວລາປະຈຸບັນ."

"ມີຄວາມຈິງອັນປະເສີດຫຼາຍປະການບັນຈຸຢູ່ໃນພຣະຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ສິ່ງທີ່ຝູງແກະຕ້ອງການໃນເວລານີ້ 'ຄວາມຈິງສໍາລັບປັດຈຸບັນ.' ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນອັນຕະລາຍທີ່ບັນດາຜູ້ນໍາຂ່າວສານຈະຫັນເຫອອກຈາກປະເດັນອັນສໍາຄັນຂອງຄວາມຈິງສໍາລັບປັດຈຸບັນ ໄປຈົດຈ້ອງຢູ່ກັບຫົວຂໍ້ຕ່າງໆທີ່ບໍ່ເກືອກມາໃຫ້ຝູງແກະເປັນນໍ້າໜຶ່ງໃຈດຽວກັນ ແລະຊໍາລະຈົດວິນຍານໃຫ້ບໍ່ວິສຸດ. ຊາຕານຈະສວຍໃຊ້ທຸກໂອກາດທີ່ເປັນໄປໄດ້ໃນເລື່ອງນີ້ ເພື່ອທໍາອັນຕະລາຍແກ່ພຣະລາຊກິດ."

"ແຕ່ຫົວຂໍ້ຊັ້ນ ພຣະວິຫານ ໃນຄວາມກ່ຽວພັນກັບ 2300 ວັນ, ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຂອງພຣະເຢຊູ ລ້ວນແຕ່ເໝາະສົມຢ່າງສົມບູນເພື່ອອະທິບາຍຂະບວນການແອດເວັນໃນອະດີດ ແລະ ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ຕໍາແໜ່ງສະພາບປັດຈຸບັນຂອງພວກເຮົາແມ່ນຫຍັງ, ສະຖາປະນາຄວາມເຊື່ອຂອງຜູ້ທີ່ຍິ່ງສົງໄສ, ແລະ ໃຫ້ຄວາມແນ່ນອນແກ່ອະນາຄົດອັນຮຸ່ງໂລດ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນຢູ່ເລື້ອຍໆວ່າ ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຫົວຂໍ້ສໍາຄັນຫຼັກທີ່ຜູ້ສັງເກດທັງຫຼາຍຄວນພໍ້ນັ້ນ." Early Writings, 63.

ພວກແອດເວັນຕົດມັກນໍາຂໍ້ຄວາມຕອນນີ້ມາໃຊ້ເພື່ອຫຼີກລ້ຽງສິ່ງທີ່ມັນກ່າວໄວ້ຢ່າງແທ້ຈິງ. ພວກເຂົາໄດ້ແຍ້ງວ່າ ທຸກສິ່ງທີ່ຄວນຖືກເນັ້ນໃນຂ່າວສານຂອງ "ຄວາມຈິງປະຈຸບັນ" ຂອງພວກເຮົາ ມີພຽງແຕ່ວິຫານບໍ່ວິສຸດ, 2300 ວັນ, ພຣະບັນຍັດ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຂອງພຣະເຢຊູ. ພວກເຂົາອ້າງເຊັນນີ້ເພື່ອຫຼີກລ້ຽງສິ່ງທີ່ຖືກລະບຸໄວ້ກ່ຽວກັບຫົວຂໍ້ທັງສາມນີ້.

ຈຸດປະສົງຂອງຄວາມຈິງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທັງສີ່ປະການນີ້ຄືວ່າ ພວກມັນໄດ້ຖືກ "ຈັດວາງຢ່າງສົມບູນແບບເພື່ອອະທິບາຍການເຄື່ອນໄຫວແອດເວັນອັນຜ່ານມາ ແລະສະແດງວ່າຕໍາແໜ່ງປະຈຸບັນຂອງພວກເຮົາແມ່ນຫຍັງ, ສະຖາປະນາຄວາມເຊື່ອຂອງຜູ້ທີ່ຍິ່ງສົງໄສ, ແລະໃຫ້ຄວາມແນ່ນອນແກ່ອະນາຄົດອັນຮຸ່ງໂລດ." ຄໍາສອນແຫ່ງຄວາມຈິງປະຈຸບັນທັງສີ່ປະການນີ້ໄດ້ຖືກກໍານົດໄວ້ເພື່ອສະແດງວ່າ ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງລັດທິແອດເວັນ (ການເຄື່ອນໄຫວແອດເວັນອັນຜ່ານມາ) ເປັນພາບປະກອບຂອງຈຸດສົ້ນສຸດຂອງລັດທິແອດເວັນ (ຕໍາແໜ່ງປະຈຸບັນຂອງພວກເຮົາ). ຄໍາສອນຫຼັກທັງສີ່ປະການນີ້ໄດ້ຖືກ "ຄໍານວນໄວ້ຢ່າງສົມບູນ" ເພື່ອອະທິບາຍຫຼັກການທີ່ວ່າ ຈຸດຈົບຖືກສະແດງໂດຍຈຸດເລີ່ມຕົ້ນ. ຕາມຂໍ້ຄວາມແຫ່ງການດົນໃຈນີ້ຄື "ຄວາມຈິງປະຈຸບັນ" ທີ່ "ຝູງແກະຕ້ອງການໃນຕອນນີ້."

ອົດສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານແມ່ນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງອົດສະຣາເອນ ແລະ ອົດສະຣາເອນໃນສະໄໝປະຈຸບັນແມ່ນຈຸດສົ້ນສຸດ.

ອົດສະຣາເອນຕາມຕົວອັກສອນໃນສະໄໝບູຮານເປັນແບບຢ່າງແຫ່ງປະຊາຊົນ Seventh-day Adventist ນັບແຕ່ເວລາແຫ່ງອວສານໃນປີ 1798 ຈົນເຖິງກົດໝາຍວັນອາທິດ.
ກ່ອນການສະເດັດມາຄົງທຳອິດຂອງພຣະຄຣິດ “ຄວາມຈິງສຳລັບປະຈຸບັນ” ບໍ່ເປັນທີ່ປະຈັກແກ່ຊາວຢິວ ເພາະພວກເຂົາຕາບອດ (Laodicean) ເນື່ອງດ້ວຍການພົ້ນພາຂະຫນານ ແລະ ປະເພນີ.

“ພວກເຮົາບາຖະໜາທີ່ຈະເຂົ້າໃຈເວລາທີ່ພວກເຮົາກຳລັງດຳລົງຢູ່
ພວກເຮົາຍັງບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈມັນແນ່ນອນແຕ່ເຖິງຫຍັງ. ພວກເຮົາຍັງບໍ່ໄດ້ຕະຫຼັກເຖິງມັນແນ່ນອນແຕ່ເຖິງຫຍັງ.
ໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າສັນສະເທືອນຢູ່ພາຍໃນເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຄິດເຖິງສັດຕູຜູ້ໜຶ່ງທີ່ພວກເຮົາຈະຕ້ອງປະເຊີນ,
ແລະວ່າພວກເຮົາຕຽມພ້ອມສຳລັບການພົບກັບເຂົາຢ່າງບໍ່ພ້ອງພໍພ້ຽງໃດ.
ການທົດລອງທັງໝົດຂອງບຸດທານແຫ່ງອົດສະຣາເອນ,
ແລະທຳທີ່ຂອງເຂົາທັງໝົດກ່ອນການສະເດັດມາຄົງທຳອິດຂອງພຣະຄຣິດ,
ໄດ້ຖືກນຳສະເໜີຕໍ່ໜ້າຂ້າພະເຈົ້າຊຳແລ້ວຊ້ຳອີກ ເພື່ອໃຫ້ເປັນພາບປະກອບເຖິງສະຖານະຂອງຊົນຊາດຂອງ
ພຣະເຈົ້າໃນປະສົບການຂອງເຂົາກ່ອນການສະເດັດມາຄົງທຳອິດຂອງພຣະຄຣິດ—ວ່າສັດຕູໄດ້ສະແຫວງຫາ
ທຸກໂອກາດເພື່ອຈະຄວບຄຸມຈິດໃຈຂອງຊາວຢິວ,
ແລະໃນມື້ເຂົາກຳລັງສະແຫວງຫາທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຈິດໃຈຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າມີບອດ
ເພື່ອວ່າເຂົາທັງໝົດຈະບໍ່ສາມາດຈຳແນກຄວາມຈິງອັນປະເສີດນັ້ນໄດ້.” Selected Messages, book 2,
406.

ຕາມຂໍ້ອ້າງອີງຖັດໄປຂອງພວກເຮົາ, ຊາວຢິວໄດ້ຮຸນເສຍການເຫັນແກ່ “ຄວາມຈິງດັ້ງເດີມຂອງພຣະເຈົ້າ,”
ແລະຄວາມຈິງດັ້ງເດີມນັ້ນສຳລັບຊາວຢິວກໍປະຫວັດການຊົງຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນຈາກອື່ນໆ.
ປະຫວັດຂອງການຊົງຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນນັ້ນເປັນຄວາມຈິງດັ້ງເດີມຂອງພວກເຮົາ;
ມັນເປັນຄວາມຈິງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຖືກສົ່ງສອນໃຫ້ຖ່າຍທອດແກ່ລູກຫຼານຕະຫຼອດທຸກຊົ່ວໂມງຂອງພວກເຮົາ.
ພວກເຮົາໄດ້ລົ້ມເຫຼວ, ເຊັ່ນດຽວກັບທີ່ອັດເວັນຕົກໄດ້ລົ້ມເຫຼວ.
ເພື່ອຈະນຳສະເໜີຄວາມຈິງແກ່ຊາວຢິວທີ່ຕາບອດນັ້ນ, ພຣະເຢຊູໄດ້ວາງຄວາມຈິງໄວ້ໃນກອບໂຄງໜຶ່ງ.

“ໃນສະໄໝຂອງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລັອດ,
ຊາວຢິວໄດ້ປົກຄຸມອັນມະນີວິທະຍາແຫ່ງຄວາມຈິງໄວ້ດ້ວຍເສດຂີ້ເຫຍື້ອແຫ່ງຂົນບັນຍັດແລະນິທານເລົ່າລື
ຈົນບໍ່ອາດຈະຈຳແນກສິ່ງທີ່ແທ້ຈິງຈາກສິ່ງທີ່ບໍ່ແທ້. ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລັອດໄດ້ສະເດັດມາເພື່ອກຳຈັດເສດ
ຂີ້ເຫຍື້ອແຫ່ງຄວາມງົມງາຍແລະຄວາມຜິດພາດທີ່ຖືກສ້າງມາດົນນານ
ແລະເພື່ອຈັດວາງອັນມະນີແຫ່ງພຣະວິຈານຂອງພຣະເຈົ້າໄວ້ໃນກອບແຫ່ງຄວາມຈິງ.
ຖ້າພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລັອດຈະສະເດັດມາຫາພວກເຮົາໃນບັດນີ້ ດັ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດມາຫາຊາວຢິວນັ້ນ,
ພຣະອົງກໍຈະຕ້ອງກະທຳພາລະກິດຄ້າຍກັນໃນການກຳຈັດເສດຂີ້ເຫຍື້ອແຫ່ງຂົນບັນຍັດແລະພິທີກຳ.
ຊາວຢິວຖືກລົບກວນໃຈຢ່າງຫຼວງເມື່ອພຣະອົງກະທຳພາລະກິດນີ້.
ພວກເຮົາໄດ້ຫຼົງເສຍຈາກສາຍຕາຄວາມຈິງດັ້ງເດີມຂອງພຣະເຈົ້າ,
ແຕ່ພຣະຄຣິດໄດ້ນຳມັນກັບຄືນມາໃຫ້ປະຈັກອີກຄັ້ງ. ນີ້ແມ່ນພາລະກິດຂອງພວກເຮົາ
ທີ່ຈະບົດບ່ອນຄວາມຈິງອັນລຳຄ່າຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມງົມງາຍແລະຄວາມຜິດພາດ.”

“ຄວາມຈິງອັນສະຫງ່າງາມໄດ້ຖືກຜົງໄວ້ຈົນພົ້ນຈາກສາຍຕາ, ແລະໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ໝົດປະກາຍ
ແລະບໍ່ນຳດັ່ງດູດໂດຍຄວາມຜິດພາດແລະຄວາມງົມງາຍ.
ພຣະເຢຊູຈົ່ງເປີດເຜີຍແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະເຈົ້າ,
ແລະນຳຄວາມສຸກໃສອັນງົດງາມຂອງຄວາມຈິງອອກມາໃນສະຫງ່າລາສີອັນເປັນພຣະຂອງມັນຢ່າງຄົບຖ້ວນ.
ຈິດໃຈຂອງຜູ້ສັດຖືກຕັ້ງໄປດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊົມ.
ຫົວໃຈຂອງເຂົາຖືກດຶງດູດດ້ວຍຄວາມຮັກອັນບໍລິສຸດເຂົ້າຫາພຣະອົງ
ຜູ້ຊົງໄດ້ນຳເອົາອັນມະນີແຫ່ງຄວາມຈິງອອກມາ ແລະສຳແດງມັນໃຫ້ແກ່ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຂົາ.”

“ຊາວຢົວໄດ້ເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງບາງສ່ວນ ແລະໄດ້ສັງສອນພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າບາງສ່ວນ;
ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈລັກສະນະອັນກວ້າງໄກຂອງພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ.
ພຣະຄຣິດໄດ້ກ່າວລ້າງກອງຂີ້ຫຍື້ອແຫ່ງປະເພນີນິຍົມອອກໄປ
ແລະຊົງສະແດງແກ່ນແທ້ແລະຫົວໃຈອັນແທ້ຈິງຂອງພຣະປະສົງທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ.
ເມື່ອພຣະອົງກະທຳເຊັ່ນນີ້ພວກເຂົາກໍ່ເກີດຄວາມຂັດເຄື່ອງຢ່າງສຸດຂີ້ດີຈົນຄວບຄຸມບໍ່ໄດ້.
ພວກເຂົາໄດ້ແຜ່ກະຈາຍຂ່າວວິໄນເປັນເທັດຈາກເມືອງໜຶ່ງໄປອີກເມືອງໜຶ່ງວ່າ
ພຣະຄຣິດກຳລັງທຳລາຍພຣະລາຊກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ຍົກເລີກຮູບແບບເກົ່າໆ
ພຣະອົງກໍ່ໄດ້ສະຖາປະນາຄວາມຈິງເກົ່າໆຂຶ້ນໃໝ່ ໂດຍວາງມັນໄວ້ໃນໂຄງຮ່າງຂອງຄວາມຈິງ.
ພຣະອົງໄດ້ຈັບຄູ່ ແລະເຊື່ອມປະສານສົງເຫຼົ່ານັ້ນເຂົ້າດ້ວຍກັນ ເຮັດໃຫ້ເປັນລະບົບຄວາມຈິງອັນສົມບູນ
ແລະມີສັດສ່ວນກົມກຽວ. ນີ້ແມ່ນພຣະລາຊກິດທີ່ພຣະເຢຊູວ່ອຍໃຫ້ລັອດຂອງພວກເຮົາໄດ້ຊົງກະທຳ;
ແລະບັດນີ້ພວກເຮົາຈະເຮັດສົງໃດ? ພວກເຮົາຈະບໍ່ທຳງານໃຫ້ກົມກຽວກັບພຣະຄຣິດດອກຫລໍ່?
ພວກເຮົາຈະຖືກຄອບງຳໂດຍຄຳບອກເລົ່າທີ່ຟັງຕ່ຳກັນມາດອກຫລໍ່? ພວກເຮົາຈະຍອມໃຫ້ຄວາມນັກຄິດບໍ່
ແຕ່ງຂອງຕົນເອງບັງແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະເຈົ້າຈາກພວກເຮົາດອກຫລໍ່?
ພວກເຮົາຄວນອ່ານຢ່າງເອົາໃຈໃສ່, ຟັງຢ່າງເຂົ້າໃຈ,
ແລະສັງສອນຜູ້ອື່ນດ້ວຍເຖິງສົງທັງໝົດທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຮຽນຮູ້
ພວກເຮົາຕ້ອງຫົວຫາເຂົ້າຈີ່ແຫ່ງຊີວິດຢູ່ເປັນນິດ, ສະແຫວງຫາບໍ່ແຫ່ງຊີວິດ
ແລະຫມີ່ແຫ່ງເລບານອນຢູ່ເປັນນິດ, ເພື່ອວ່າພວກເຮົາຈະສາມາດນຳພາຜູ້ຄົນໄປສູ່ນ້ຳອັນມີຊີວິດ
ແລະເຢັນຊືນ ຈາກບໍ່ນ້ຳແຫ່ງຄວາມຈິງ.” Review and Herald, June 4, 1889.

ໃນການສະເດັດມາເທື່ອທຳອິດຂອງພຣະອົງ ພຣະເຢຊູໄດ້“ຟື້ນຟູຄວາມຈິງເກົ່າແກ່ຂຶ້ນອີກ
ໂດຍຈັດວາງມັນໄວ້ໃນໂຄງຮ່າງຂອງຄວາມຈິງ. ພຣະອົງໄດ້ນຳມັນມາທຽບຄູ່ແລະເຊື່ອມປະສານເຂົ້າກັນ
ເຮັດໃຫ້ເປັນລະບົບຄວາມຈິງທີ່ຄົບຖ້ວນແລະສົມດຸນ.”
ພຣະເຢຊູໄດ້ໃຊ້ປະຫວັດສາດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງອິສະຣາເອນບູຮານ ເພື່ອສະຖາປະນາຄວາມຈິງເກົ່າແກ່ຂຶ້ນໃໝ່
ແລະພຣະອົງໄດ້ກະທຳເຊັ່ນນັ້ນໂດຍການນຳຄວາມຈິງເຫຼົ່ານັ້ນມາທຽບຄູ່ກັນ (ຕາມຫົວຂໍ້)
ແລະເຊື່ອມມັນເຂົ້າດ້ວຍກັນ (ແບບຂະໜານກັນ, ບັນທັດເທິງບັນທັດ). ພຣະອົງໄດ້ກະທຳດັ່ງນັ້ນເພື່ອປົດປ່ອຍຊາວຢົວ
ໃຫ້ພົ້ນຈາກຂະຫນານຽມແລະປະເພນີທີ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຕາບອດ.
ປະຫວັດສາດນັ້ນແມ່ນປະຫວັດສາດຕອນສິ້ນສຸດຂອງອິສະຣາເອນຕາມຕົວອັກສອນ.

ອັດເວັນຕົສົມກຳລັງທຳຊ້ຳປະຫວັດສາດແຫ່ງບັນຍາຍຂອງອິດສະຣາເອນບູຮານ,
ແລະໂຄງຮ່າງທີ່ໃຊ້ວາງຄວາມຈິງເຂົ້າໄປ ເພື່ອຂັບໄລ່ຄວາມຕາບອດແບບລາໂອດີເຊຍທີ່ເກີດຈາກປະເພນີ
ແລະຂະຫນານ ກຳລັງສຳເລັດໃນເວລານີ້ ດັ່ງທີ່ເຄີຍເປັນເມື່ອພຣະຄຣິດຊົງມີປະຕິສຳພັນກັບຊາວຢົວ.
“ຄວາມຈິງເກົ່າ” ຈະຕ້ອງຖືກວາງໄວ້ໃນ “ໂຄງຮ່າງ” ແຫ່ງຄວາມຈິງ
ເພື່ອນຳເສັ້ນຄຳພະຍາກອນຕ່າງໆມາປະສານເຂົ້າກັບເສັ້ນຄຳພະຍາກອນອື່ນໆ, “ເສັ້ນເທິງເສັ້ນ”
ໃນລັກສະນະຂະໜານກັນ
ເພື່ອຈຸດປະສົງແຫ່ງການອາດຈະປົດປ່ອຍຊາວລາໂອດີເຊຍຄົນໜຶ່ງໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມຕາບອດຂອງເຂົາ.
ພຣະຄຣິດຄືແບບຢ່າງຂອງພວກເຮົາ ໃນທຸກສົງ.

ມີຄວາມຈິງຢູ່ໃນພຣະຄຳພີທີ່ໄດ້ຖືກກຳນົດວ່າເປັນຄຳສອນ, ແລະ “ມີຄວາມຈິງອັນອັດສະຈັນທຸກປະການ,”
ແຕ່ກຍັງມີ “ຄວາມຈິງສຳລັບບັດຈຸບັນ” ຊຶ່ງເປັນ “ບົດທົດສອບແກ່ປະຊາຊົນຂອງ” “ຊົວອາຍຸ”
ທີ່ມີຊີວິດຢູ່ໃນເວລາທີ່ຄວາມຈິງນັ້ນຖືກເປີດເຜີຍ. ໃນທາງຄຳພະຍາກອນ
ສົງເຫຼົ່ານີ້ໃນຊົວອາຍຸທີ່ສິ້ນສຸດຂອງອາດເວັນຕົດ, ແລະ “ຄວາມຈິງສຳລັບບັດຈຸບັນ”
“ຊຶ່ງເປັນບົດທົດສອບສຳລັບຊົວອາຍຸນີ້” ບໍ່ໄດ້ເປັນບົດທົດສອບສຳລັບຊົວອາຍຸແຕ່ເດີມຂອງອາດເວັນຕົດ.

ໃນພຣະຄຳພີບາງສົງທີ່ເຂົ້າໃຈໄດ້ຍາກ ແລະຊົງຕາມຖ້ອຍຄຳຂອງເປໂຕ ຄົນທີ່ຂາດຄວາມຮູ້ແລະບໍ່ໝັ້ນຄົງ
ໄດ້ບົດເບືອນໄປເພື່ອຄວາມພິນາດຂອງຕົນເອງ. ໃນຊີວິດນີ້

ພວກເຮົາອາດບໍ່ສາມາດອະທິບາຍຄວາມໝາຍຂອງພຣະຄຳພີທຸກຂໍ້ໄດ້;
ແຕ່ຈະບໍ່ມີຫຼັກຄວາມຈິງຜ່ານການປະຕິບັດອັນສຳຄັນໃດໆ ທີ່ຖືກປົກຄຸມໄວ້ໃນຄວາມລຶກລັບ.
ເມື່ອເວລານັ້ນມາເຖິງ ຕາມການຊົງນຳໃນພຣະຈັດການຂອງພຣະເຈົ້າ
ທີ່ໂລກຈະຕ້ອງຖືກທົດສອບດ້ວຍຄວາມຈິງສຳລັບເວລານັ້ນ,
ຈິດໃຈທັງຫຼາຍຈະຖືກພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງປຸກເຮົາໃຫ້ຄົ້ນພຣະຄຳພີ ແມ່ນແຕ່ດ້ວຍການອົດອາຫານ
ແລະດ້ວຍການອະທິຖານ, ຈົນກວ່າຂໍ້ຊົມເຊີຍໂຍງທົ່ວຂໍ້ຈະຖືກຄົ້ນພົບ
ແລະຖືກຮອບຮວມເຂົ້າກັນເປັນໄສ້ອັນສົມບູນ.
ທຸກຂໍ້ເທັດຈິງທີ່ກ່ຽວພັນໂດຍກົງກັບຄວາມລອດຂອງວິນຍານທັງຫຼາຍ ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ແຈ້ງຊັດເປັນຢ່າງຍິ່ງ
ຈົນບໍ່ມີໃຜຈຳເປັນຕ້ອງຫຼົງຜິດ ຫຼືດຳເນີນຢູ່ໃນຄວາມມືດ.

“ເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ຕິດຕາມຕາມສາຍໄສ້ແຫ່ງຄຳພີຍາກອນລົງມາ,
ຄວາມຈິງທີ່ຖືກເປີດເຜີຍສຳລັບເວລາຂອງພວກເຮົາໄດ້ບຳກົດໃຫ້ເຫັນຢ່າງແຈ້ງແຈ້ງ
ແລະໄດ້ຖືກອະທິບາຍໄວ້ແລ້ວ. ພວກເຮົາຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຕໍ່ສົດພິເສດທີ່ພວກເຮົາຊົມຊົມ
ແລະຕໍ່ແສງສະຫວ່າງທີ່ສ້າງລົງເທິງເສັ້ນທາງຂອງພວກເຮົາ. ບັນດາຜູ້ທີ່ດຳລົງຊີວິດໃນຊົ່ວຄົນກ່ອນໆ
ກໍຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຕໍ່ແສງສະຫວ່າງທີ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ສ້າງມາເຖິງພວກເຮົາ.
ຈິດໃຈຂອງພວກເຮົາໄດ້ຖືກຝຶກຝົນໃນເລື່ອງປະເດັນຕ່າງໆຂອງພຣະຄຳພີ ອັນເປັນສິ່ງທົດສອບພວກເຮົາ.
ແຕ່ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງຕ່າງໆ ດັ່ງທີ່ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈ.
ພວກເຮົາບໍ່ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ແສງສະຫວ່າງທີ່ພວກເຮົາບໍ່ມີ. ພວກເຮົາມີພຣະຄຳພີເໝືອນດັ່ງທີ່ພວກເຮົາມີ;
ແຕ່ເວລາສຳລັບການຄ່ອຍໆເປີດເຜີຍຄວາມຈິງພິເສດ
ທີ່ກ່ຽວເລື່ອງກັບສາກສຸດທ້າຍແຫ່ງປະຫວັດສາດຂອງໂລກນີ້
ແມ່ນຢູ່ໃນຊົ່ວຄົນສຸດທ້າຍທີ່ຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ເທິງໂລກ.”

“ຄວາມຈິງພິເສດໄດ້ຖືກປັບໃຫ້ເໝາະກັບສະພາບການຂອງແຕ່ລະຊົ່ວຄາຍຸດັ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ດຳລົງຢູ່
ຄວາມຈິງສຳລັບບັດຈຸບັນ ຊຶ່ງເປັນການທົດສອບແກ່ປະຊາຊົນໃນຊົ່ວຄາຍຸນີ້
ບໍ່ໄດ້ເປັນການທົດສອບແກ່ປະຊາຊົນໃນຊົ່ວຄາຍຸທີ່ຜ່ານມາໄກແລ້ວ.
ຖ້າແສງສະຫວ່າງທີ່ບິດນສ້າງມາເຖິງພວກເຮົາ ກ່ຽວກັບວັນຊະບາໂຕແຫ່ງພຣະບັນຍັດຂໍ້ທີສີ່
ໄດ້ຖືກປະທານແກ່ຊົ່ວຄາຍຸໃນອະດີດ,
ພຣະເຈົ້າກໍຈະຊົງຖືພວກເຮົາໃຫ້ຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຕໍ່ແສງສະຫວ່າງນັ້ນ.” Testimonies, volume two,
692, 693.

ສຳລັບຜູ້ທີ່ອາດປາຖະໜາຈະປະຕິເສດວ່າ ໃນປະຫວັດຂອງອາດເວນຕິດມີສີ່ຊົ່ວຄາຍຸ
ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຊີ້ທ່ານໄປຫາຕາຕະລາງຂອງຮາບາກຸກ. ວິທີທີ່ງ່າຍດາຍຫຼາຍໃນການເຂົ້າໃຈຂໍ້ເທັດຈິງນີ້ ກໍຄືວ່າ ຊີ
ວາໂອດິເຊຍ ຫມາຍເຖິງ ປະຊາຊົນທີ່ຖືກພິພາກສາ.
ການເລີ່ມຕົ້ນຂອງອາດເວນຕິດໄດ້ປະກາດການເປີດຂອງການພິພາກສາ ແລະ
ຕອນສິ້ນສຸດຂອງອາດເວນຕິດກໍປະກາດການປິດຂອງການພິພາກສາ.
ການປິດຂອງການພິພາກສາເກີດຂຶ້ນໃນຊົ່ວຄາຍຸທີສາມ ແລະ ທີ່ສີ່.

ຢ່າເຮັດຮູບສະຫຼັກໃດໆໄວ້ສຳລັບຕົນ ຫຼືຮູບຮ່າງໃດໆຂອງສິ່ງໃດທີ່ຢູ່ໃນຜ້າສະຫວັນເບື້ອງເທິງ
ຫຼືທີ່ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໂລກເບື້ອງລຸ່ມ ຫຼືທີ່ຢູ່ໃນນ້ຳໄຕແຜ່ນດິນໂລກ; ຢ່າກັມກາບລົງນະມັດສະການຮູບເຫຼົ່ານັ້ນ
ຫຼືປະຕິບັດຮັບໃຊ້ມັນ; ເພາະວ່າເຮົາ ພຣະເຢຣ໌ໂຮວາ ພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ ເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ຫວັງແຫນ, ຜູ້
ລົງໂທດຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງບົດຕົກເຖິງລູກຫຼານຈົນເຖິງຊົ່ວຄາຍຸທີສາມແລະທີສີ່ ຂອງບັນດາຜູ້ທີ່ຊົງເຮົາ;
ແລະສະແດງພຣະກະລຸນາຕໍ່ຄົນນັບພັນ ຄືເກບັນດາຜູ້ທີ່ຮັກເຮົາ ແລະຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງເຮົາ.
ອົບພະຍົບ 20:4-6.

ໃນຕອນສິ້ນສຸດຂອງການພິພາກສາ, ຄົນຮຸ່ນສຸດທ້າຍຂອງ Adventism ແຫ່ງວາໂອດິເຊຍ
(ປະຊາຊົນທີ່ຖືກພິພາກສາ) ຈະຖືກພິພາກສາ ແລະຖືກຄາຍອອກຈາກພຣະໂອດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,

ດັ່ງທີ່ໄດ້ກົດກັບອິສຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານໃນເວລາການທຳລາຍເຢຣູຊາເລັມ.

ຄຳສອນຕາມພຣະຄຳພີເປັນຄວາມຈິງ, ແລະຍັງມີຄວາມຈິງທີ່ໃຊ້ທົດສອບ ແລະຍັງມີຄວາມຈິງສຳລັບປະຈຸບັນ. ຄວາມຈິງສຳລັບປະຈຸບັນນັ້ນເປັນຄວາມຈິງທີ່ໃຊ້ທົດສອບຢູ່ສະເໝີ, ແຕ່ມັນຊັບຊ້ອນກ່ຽວກັບຄວາມຈິງທີ່ໃຊ້ທົດສອບຊຶ່ງຖືກກຳນົດໄວ້ໂດຍສະເພາະສຳລັບຄົນຮຸ່ນທີ່ກຳລັງມີຊີວິດຢູ່ໃນຂະນະນັ້ນ. ແຕ່ຄວາມຈິງຂອງເລື່ອງນີ້ກໍຄື, ມີເນວໃນມັນຫຼາຍກວ່າວ່າ ຄວາມຈິງໃດກໍຕາມຈາກພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເຮົາເລືອກປະຕິເສດ, ຄວາມຈິງນັ້ນກໍໄດ້ກາຍເປັນຄວາມຈິງທີ່ໃຊ້ທົດສອບ ຊຶ່ງເຮົາຫາກໄດ້ສອບຕົກ.

ພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະພຣະອົງຊົງເປັນຄວາມຈິງ. ພຣະອົງໄດ້ຊົງແຈ້ງແກ່ບິລາດວ່າ ເຫດຜົນທີ່ພຣະອົງ "ໄດ້ມາ" "ໃນໂລກ" ກໍເພື່ອ "ເປັນພະຍານແກ່ຄວາມຈິງ," ແລະວ່າທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຍິນພຣະສຸດສຽງຂອງພຣະອົງ, "ກໍເປັນຝ່າຍຄວາມຈິງ." ຄຳວ່າ "ຄວາມຈິງ" ທີ່ບິລາດແລະພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວເຖິງນັ້ນ ມາຈາກຄຳພາສາເຮັບເຮໂນນຶ້ ຊຶ່ງໄດ້ຮັບການແປວ່າ "ຄວາມຈິງ" ແລະປະກົດຢູ່ໜັງສືອະລາວເຈດເທືອໃນພຣະຄຳພີເດີມ. ຄຳພາສາເຮັບເຮໂນນຶ້ (H571) ໄດ້ຖືກແປເປັນຄຳພາສາອັງກິດຫຼາຍຄຳ, ແຕ່ໃນພຣະຄຳພີເດີມມັນໄດ້ຖືກແປເປັນ "truth" ເກົ້າສົບສອງເທື່ອ. ນີ້ເປັນຄຳໜັງສືໃນບັນດາຄຳທີ່ມີພະລັງອັນເລິກຊຶ່ງຢ່າງຫາທືບບໍ່ໄດ້ໃນຫຼາຍລະດັບ.

ຄຳທີ່ຖືກແປວ່າ "ຄວາມຈິງ" ໃນພຣະຄຳພີເດີມປະກອບດ້ວຍອັກສອນຮີບຣ໌ອ໌ສາມຕົວ, ແລະໃນອັກສອນຮີບຣ໌ອ໌ນັ້ນ ແຕ່ລະຕົວອັກສອນລ້ວນມີຄວາມໝາຍສະເພາະຂອງຕົນເອງ, ດັ່ງນັ້ນຄຳທີ່ຖືກປະກອບຂຶ້ນຈາກອັກສອນເຫຼົ່ານັ້ນຈຶ່ງປະສານຄວາມໝາຍຮ່ວມກັນຂອງແຕ່ລະຕົວເພື່ອໃຫ້ເກີດເປັນຄວາມໝາຍສູງສຸດຂອງຄຳນັ້ນ. ຄຳວ່າ "ຄວາມຈິງ" ຖືກປະກອບຂຶ້ນດ້ວຍອັກສອນຮີບຣ໌ອ໌ສາມຕົວ, ຄືຕົວອັກສອນທຳອິດຂອງອັກສອນຮີບຣ໌ອ໌, ຕົວອັກສອນໜັງສືຢູກາງ, ແລະຕົວອັກສອນສຸດທ້າຍຂອງອັກສອນຮີບຣ໌ອ໌. "ຄວາມຈິງ" ໃນພຣະຄຳພີເດີມຖືກສະແດງໂດຍຕົວອັກສອນຕັ້ງ ແລະຕົວອັກສອນສຸດທ້າຍຂອງອັກສອນ, ໂດຍມີຕົວອັກສອນໜັງສືຢູກາງ!

ນີ້ຄືຄຳນິຍາມຂອງ "ກົດແຫ່ງການກ່າວເຖິງເປັນຄັ້ງທຳອິດ" ຕາມພຣະຄຳພີ. ເທື່ອທຳອິດທີ່ຫົວຂໍ້ໜັງສືຖືກນຳສະເໜີ ນັ້ນແມ່ນການອ້າງອີງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດສຳລັບຄຳນັ້ນ, ຊຶ່ງເປັນເໝືອນເມັດຜ້າ, ແລະມັນບັນຈຸ DNA ທັງໝົດທີ່ຈຳເປັນໄວ້ເພື່ອໃຫ້ເກີດເປັນເລື່ອງລາວທັງໝົດ. ການອ້າງອີງທີ່ສຳຄັນເປັນອັນດັບສອງໃນ "ກົດແຫ່ງການກ່າວເຖິງເປັນຄັ້ງທຳອິດ" ຄືການອ້າງອີງຄັ້ງສຸດທ້າຍ, ເພາະວ່າບ່ອນນັ້ນເປັນບ່ອນທີ່ເລື່ອງລາວທັງປວງທີ່ເກີດຂຶ້ນລະຫວ່າງຈຸດເລີ່ມຕົ້ນແລະຈຸດສິ້ນສຸດຖືກຜູກເຂົ້າໄວ້ດ້ວຍກັນ. "ໃນພຣະນິມິດ ບັນດາບົມທັງໝົດຂອງພຣະຄຳພີໄດ້ມາພົບກັນແລະສິ້ນສຸດລົງ," ແລະພຣະນິມິດ ແມ່ນບົມສຸດທ້າຍຂອງພຣະຄຳພີ.

ຄຳພາສາເຮັບເຮໂນນຶ້ແປວ່າ "ຄວາມຈິງ" ທີ່ພວກເຮົາກຳລັງພິຈາລະນານັ້ນ ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍຕົວອັກສອນ "Aleph" ຕົວອັກສອນທີ່ສືບສາມແມ່ນ "Mem" ແລະ ຕົວອັກສອນທີ່ຊາວສອງ ແລະ ເປັນຕົວສຸດທ້າຍ ແມ່ນ "Tav." ແນ່ນອນວ່າ ຄຳນິຍາມຂອງຕົວອັກສອນເຫຼົ່ານີ້ອີ່ມມືນຳໜັກຄວາມໝາຍຫຼາຍປະການຂຶ້ນຢູ່ກັບວ່າທ່ານຈະອ້າງອີງນັກພາສາສາດຜູ້ໃດໃນການໃຫ້ຄຳນິຍາມ ແຕ່ຄຳນິຍາມໂດຍທົ່ວໄປນັ້ນໃຫ້ຂໍ້ມູນຢ່າງຍິ່ງ.

ອາເລ໌ຟ (Aleph): ເປັນອັກສອນຕົວທຳອິດຂອງອັກສອນຮີບຣ໌, ແລະມັກຈະຖືກເຊື່ອມໂຍງກັບຄວາມເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວ, ແລະເປັນຕົວແທນຂອງພຣະພາບແຫ່ງພຣະເຈົ້າແລະຄວາມເປັນນິລັນດອນ, ໂດຍເປັນສັນຍະລັກເຖິງການເຊື່ອມສຳພັນລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າແລະສິ່ງຊົງສ້າງ.

ມ (Mem): ອັກສອນຕົວທີ່ສືບສາມຂອງອັກສອນຮີບຣ໌ ແລະ ມັກຈະຖືກເຊື່ອມໂຍງກັບນ້ຳ.

ἦ (Tav): ເປັນຕົວອັກສອນສຸດທ້າຍຂອງອັກສອນຮີບຣ໌, ແລະມັນມີຄວາມໝາຍວ່າ "ເຄື່ອງໝາຍ" ຫຼື "ໝາຍສຳຄັນ." ມັນມັກຖືກເຊື່ອມໂຍງກັບແນວຄິດເລື່ອງຄວາມສົມບູນຄົບຖ້ວນ ຫຼື "ຕາປະທັບ" ຂອງການຊົງສ້າງ. ໃນພາສາຮີບຣ໌ໂບຣານ, ຕົວອັກສອນ Tav ມີຮູບຮ່າງເປັນໄມ້ກ້າງແຂນ.

ຄຳພາສາເຮັບເຮີທີຖືກແປວ່າ "ຄວາມຈິງ" ທີ່ພວກເຮົາກຳລັງພິຈາລະນານັ້ນ ປະກອບດ້ວຍສາມຕົວອັກສອນ ຊຶ່ງເມື່ອຢູ່ຮ່ວມກັນແລ້ວກໍເປັນຕົວແທນຂອງຂ່າວປະເສີດອັນເປັນນິດ. ອັນໃດ? ສິ່ງນີ້ສາມາດຮັບຮູ້ໄດ້ໃດໆຢ່າງ ຖ້າທ່ານເຂົ້າໃຈວ່າ ຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນທັງສາມແມ່ນຂ່າວປະເສີດອັນເປັນນິດ.

ມັນເປັນສິ່ງທີ່ສາມາດຮັບຮູ້ໄດ້

ເພາະວ່ານິຍາມຂອງຕົວອັກສອນທັງສາມນີ້ເປັນຕົວແທນຂອງຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນທັງສາມ.

ທູດສະຫວັນອົງທຳອິດໃນພຣະນິມົດບົດ 14 ໄດ້ຊີ້ບອກຂ່າວປະເສີດອັນຖາວອນ ແລ້ວຈຶ່ງບອກແກ່ຊາວໂລກທັງໝົດໃຫ້ "ຍ່າເກງພຣະເຈົ້າ" ແລະຖວາຍພຣະກຽດແກ່ພຣະອົງ ໂດຍການນະມັດສະການພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ. ຄຳນິຍາມຂອງ (Aleph) ຊຶ່ງເປັນຕົວທຳອິດໃນສາມຕົວອັກສອນນັ້ນ ຄື "ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າແທ້, ດຳລົງຢູ່ຕະຫຼອດນິລັນດອນ, ແລະໃນຖານະທີ່ຊົງເປັນພຣະຜູ້ສ້າງຂອງມະນຸດຊາດ, ເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ມະນຸດຄວນຍ່າເກງດ້ວຍຄວາມເຄົາລົບ ແລະນະມັດສະການ."

ອາເລັບ ເປັນຕົວແທນຂອງຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ.

ຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສອງ ເອີ້ນມະນຸດໃຫ້ອອກຈາກບາບໂລນ, ບົ່ງຊີວິດລາທິພຣະວິນິຍານບໍລິສຸດຖືກເທລົງມາ ແລະລະບຸການກະບົດຂອງບາບໂລນ. ຄຳນິຍາມຂອງ (Mem) ມີຄວາມກ່ຽວພັນກັບນ້ຳ, (ສັນຍະລັກແຫ່ງການເທລົງມາຂອງພຣະວິນິຍານ) ແລະມັນເປັນອັກສອນລຳດັບທີສິບສາມຂອງອັກສອນ, ໂດຍທີ່ໂລກສິບສາມເປັນສັນຍະລັກຂອງການກະບົດ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງລະບຸບາບໂລນ. Mem ເປັນຕົວແທນຂອງຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສອງ.

ທູດສະຫວັນອົງທີສາມເຕືອນມະນຸດທັງໝົດໃຫ້ຮັບເຄື່ອງໝາຍຂອງສັດຮ້າຍ, ຊຶ່ງໃຫ້ເຫັນຜູ້ນະມັດສະການສອງຈຳພວກ ແລະພຣະພິລິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄວາມໝາຍຂອງ (Tav) ແມ່ນວ່າ ມັນເປັນຕົວແທນຂອງ "ເຄື່ອງໝາຍ," (ເຄື່ອງໝາຍຂອງສັດຮ້າຍ) ແລະມັນເປັນຕົວແທນຂອງຕາປະທັບແຫ່ງການຊົງສ້າງ (ຕາປະທັບຂອງພຣະເຈົ້າ). ຕົວອັກສອນນັ້ນເອງມີຮູບຮ່າງເປັນໄມ້ກ້າງແຂນ. Tav ເປັນຕົວແທນຂອງຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ.

"ຕາປະທັບຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ ຊຶ່ງຖືກປະທັບໄວ້ເທິງໜ້າຜາກຂອງປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ ແມ່ນຫຍັງ? ມັນແມ່ນເຄື່ອງໝາຍອັນໜຶ່ງ ຊຶ່ງທູດສະຫວັນອ່ານໄດ້ແຕ່ສາຍຕາຂອງມະນຸດອ່ານບໍ່ໄດ້; ເພາະວ່າທູດຜູ້ນຳການທຳລາຍຈະຕ້ອງເຫັນເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງການໂຖ່ນ."

ຈົດໃຈອັນມີປັນຍາໄດ້ເຫັນໝາຍສຳຄັນແຫ່ງໄມ້ກ້າງແຂນແຫ່ງຄານວາຣີ

ຢູ່ໃນບັນດາບຸດແລະທິດາທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຮັບເປັນບຸດທິດາ.

ບາບແຫ່ງການລະເມີດພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າຖືກຍົກອອກໄປແລ້ວ.

ພວກເຂົາຟຸ້ນຟູດ້ວຍອາພອນມົງຄຸດສົມຣົດ

ແລະມີຄວາມນອບນັ້ນອ້ອມເຊື່ອຟັງແລະສັດຊື່ພຣະບັນຊາທັງປວງຂອງພຣະເຈົ້າ."

"ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະບໍ່ຍົກໂທດໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ຮູ້ຄວາມຈິງ ຖ້າຫາກວ່າເຂົາບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະບັນຊາຂອງພຣະອົງ ທັງໃນຄຳເວົ້າແລະໃນການກະທຳ." Maranatha, 243.

ຄຳພາສາເຮັບເຮີທີແປວ່າ "ຄວາມຈິງ" ປະກອບດ້ວຍສາມຕົວອັກສອນ

ຊຶ່ງແຕ່ລະຕົວກໍມີຄຳນິຍາມຂອງຕົນເອງ. ຄຳນິຍາມທັງສາມນັ້ນ

ກໍແມ່ນຄຳນິຍາມຂອງຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນທັງສາມດ້ວຍ.

ມັນຍັງເປັນຄຳນິຍາມຂອງຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດອີກ,
ເພາະວ່າຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ ແມ່ນຂ່າວສານໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງອັດເວັນຕົດສະມ໌ ແລະ
ຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ ແມ່ນຂ່າວສານໃນຕອນສຸດທ້າຍຂອງອັດເວັນຕົດສະມ໌.
ເນື່ອງຈາກພຣະເຢຊູຊົງສະແດງພາບຕອນສຸດທ້າຍໂດຍອາໄສຕອນເລີ່ມຕົ້ນ
ທູດສະຫວັນອົງທຳອິດຈົນມາໄປຫາທາງພະຍາກອນທັງໝົດຂອງຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ.
ໃນການນຶກຄຳນິຍາມຂອງອັກສອນພາສາເຮັບເຮັດທັງສາມຈົງກາຍເປັນສັນຍາລັກ
ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ຂອງຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມເທົ່ານັ້ນ
ແຕ່ຍັງເປັນສັນຍາລັກຂອງຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດດ້ວຍ.

ໂຢຮັນໃນພຣະທຳພຣະນິມົດໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງໃຫ້ຂຽນສົງທັງຫຼາຍທົດເປັນຢູ່ໃນເວລານັ້ນ, ແລະໃນການກະທຳເຊັ່ນນັ້ນ
ທ່ານກໍຈະກຳລັງຂຽນສົງທັງຫຼາຍທົດເປັນຢູ່ໃນອະນາຄົດໄປພ້ອມກັນ.
ທ່ານໄດ້ບັນທຶກຈຸດເລີ່ມຕົ້ນໄວ້ເພື່ອສະແດງໃຫ້ເຫັນຈຸດສິ້ນສຸດ. ຢ່າງແນ່ນອນຊັດບາດສະຈາກຄວາມຄຸມເຄືອ,
ຊາວແອດເວນຕິສມ໌ທົດຈັດໄດ້ຖືກແຈ້ງໃຫ້ສຶກສາແລະປະກາດຂ່າວສານຂອງພວກມັນເລີຍໂຮດ,
ຊຶ່ງເປັນຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ. ໃນການສຶກສາແລະປະກາດຄວາມຈິງເຫຼົ່ານັ້ນ
ແລະປະຫວັດສາດນັ້ນ ພວກເຮົາຈະກຳລັງປະກາດຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ
ແລະທຳຊ້ຳປະຫວັດສາດຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ.

“ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະທານຂ່າວສານໃໝ່ໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ. ພວກເຮົາຕ້ອງປະກາດຂ່າວສານນັ້ນ ຊຶ່ງໃນປີ 1843
ແລະ 1844 ໄດ້ນຳພວກເຮົາອອກມາຈາກຄຣິດຕະຈັກອື່ນໆ.” Review and Herald, January 19, 1905.

“ຂໍ້ຄວາມທັງໝົດທີ່ໄດ້ຖືກປະທານໃນຊ່ວງປີ 1840–1844 ຈະຕ້ອງຖືກນຳສະເໜີຢ່າງມີພະລັງໃນເວລານີ້,
ເພາະມີຜູ້ຄົນເປັນອັນຫຼາຍໄດ້ສູນເສຍທິດທາງຂອງຕົນ.
ຂໍ້ຄວາມເຫຼົ່ານັ້ນຈະຕ້ອງຖືກປະກາດໄປຍັງຄຣິດຕະຈັກທັງປວງ.” Manuscript Releases, volume 21,
437.

“ຄວາມຈິງທັງຫຼາຍທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຮັບໃນປີ 1841, ‘42, ‘43, ແລະ ‘44 ບັດນີ້ຈະຕ້ອງຖືກສຶກສາ
ແລະຖືກປະກາດ.” Manuscript Releases, volume 15, 371.

“ຄຳເຕືອນໄດ້ມາແລ້ວ: ບໍ່ຄວນອະນຸຍາດໃຫ້ສິ່ງໃດເຂົ້າມາທີ່ຈະລົບກວນຮາກຖານແຫ່ງຄວາມເຊື່ອ
ຊຶ່ງພວກເຮົາໄດ້ກັກສັ່ງຢູ່ເທິງນັ້ນບໍ່ແຕ່ຂ່າວສານໄດ້ມາໃນປີ 1842, 1843, ແລະ 1844.
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຢູ່ໃນຂ່າວສານນີ້, ແລະນັບແຕ່ນັ້ນມາຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າໂລກ,
ຊີວິດຕ່ແສງສະຫວ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານແກ່ພວກເຮົາ.
ພວກເຮົາບໍ່ມີຈິດຈຳນົງທີ່ຈະຍົກຕົນຂອງພວກເຮົາອອກຈາກເວທີທີ່ພວກມັນໄດ້ຖືກວາງໄວ້
ໃນຂະນະທີ່ວັນຕົວພວກເຮົາໄດ້ສະແດງຫາອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າດ້ວຍຄຳອະທິຖານຢ່າງແນ່ນອນ,
ສະແດງຫາແສງສະຫວ່າງ. ທ່ານຄິດຫລືວ່າ
ຂ້າພະເຈົ້າຈະສາມາດລະຖົມແສງສະຫວ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ?
ມັນຈະຕ້ອງເປັນດັ່ງສິລານລັດດອນ. ມັນໄດ້ນຳພາຂ້າພະເຈົ້າມາໂດຍຕະຫຼອດນັບແຕ່ໄດ້ຮັບປະທານ.”
Review and Herald, April 14, 1903.

ຂໍ້ຄວາມຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ ແລະ ປະຫວັດສາດທີ່ໃນນັ້ນຂໍ້ຄວາມນັ້ນໄດ້ຖືກປະກາດ
ມີຄວາມຂະໜານກັນ ແລະ

ສະແດງໃຫ້ເຫັນປະຫວັດສາດບັດຈຸບັນຂອງພວກເຮົາ—ໂດຍມີຂໍ້ສັ່ງເກດທາງຄຳພະຍາກອນບາງປະການ. ປະຫວັດ
ສາດທັງສອງນັ້ນຍັງຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍອັກສອນສາມຕົວທີ່ນັກພາສາສາດແຫ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ນຳໃຊ້ເພື່ອສ້າງ
ເປັນຄຳວ່າ “ຄວາມຈິງ.” ແລະ ຄຳວ່າ “ຄວາມຈິງ” ນັ້ນ ເປັນຕົວແທນຂອງຂ່າວປະເສີດອັນເປັນນິດ.

ປະຫວັດຂອງພວກມັນເລີ່ມຕົ້ນໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງຂະບວນການແອດເວັນຕິສ
ເປັນຕົວແທນຂອງທຸດສະຫວັນອົງທຳອິດ ແລະ ປະຫວັດໃນຕອນສຸດຂອງຂະບວນການແອດເວັນຕິສ
ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນໂດຍທຸດສະຫວັນອົງທີສາມ ເປັນປະຫວັດທີ່ຂະໜານກັນ
ແຕ່ມັນມີຄວາມແຕກຕ່າງບາງປະການ.

ທຸດສະຫວັນອົງທຳອິດປະກາດການເປີດຕົ້ນຂອງການພິພາກສາ ແລະ
ທຸດສະຫວັນອົງທີສາມປະກາດການສິ້ນສຸດຂອງການພິພາກສາ. ໂຄງສ້າງທາງຄຳພະຍາກອນທີ່ປະຫວັດສາດຂອງ
Adventism ໄດ້ຄືຄວາມອອກມານັ້ນ ມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນທັງໃນປະຫວັດສາດເບື້ອງຕົ້ນ ແລະ
ໃນຕອນສຸດທ້າຍຂອງມັນ.

ທັງສອງປາຍສາມາດສະແດງໄດ້ວ່າດຳເນີນຕາມສາມຂັ້ນຕອນຂອງທຸດສະຫວັນສາມອົງ
ເມື່ອພວກເຂົາປາກົດເຂົ້າມາໃນປະຫວັດສາດ. ແລະ ທຸດສະຫວັນສາມອົງນັ້ນ
ກໍແມ່ນຈົດໝາຍສາມຕົວນັ້ນເຊັ່ນກັນ. ດັ່ງນັ້ນ ລຳດັບເຫດການຕາມຄຳພະຍາກອນຢູ່ທັງສອງປາຍຂອງ
Adventism ຈຶ່ງຕັ້ງຢູ່ເທິງສາມຂັ້ນຕອນຂອງທຸດສະຫວັນສາມອົງ ຊຶ່ງເປັນຫຼັກໝາຍລະຫວ່າງທາງ ແລະ
ຍັງຖືກແທນຄຳໂດຍອັກສອນເຮັບເຮົາມາຕົວນັ້ນ ທີ່ປະກອບເປັນຄຳວ່າ “ຄວາມຈິງ.”

ອັລຟາແມ່ນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງອາດເວັນຕົດ, ໂອເມກາແມ່ນຈຸດສິ້ນສຸດຂອງອາດເວັນຕົດ,
ແລະຕົວອັກສອນທີ່ຢູ່ກາງ, ເປັນອັກສອນຕົວທີ່ສຳຄັນ,
ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຊີ້ບອກເຖິງການກະບົດຂອງອາດເວັນຕົດຕັ້ງແຕ່ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຈົນເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດ.

ພວກເຮົາໄດ້ຮັບການສອນເຖິງບ່ອນທີ່ທາງຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່:

ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າ ທາງຂອງພຣະອົງຢູ່ໃນພຣະວິຫານ;
ມີພຣະເຈົ້າອົງໃດຢູ່ໃນຫຍ່ເໝືອນດັ່ງພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ? ເພງສັນລະເສີນ 77:13.

ໃນພຣະວິຫານ ພວກເຮົາພົບວ່າ

ວິທີທາງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນສາມຂັ້ນຕອນດຽວກັນກັບຂ່າວສານຂອງທຸດສະຫວັນສາມອົງ. ໃນລານຊັ້ນນອກ
ຄວາມຍ່າເກງພຣະເຈົ້ານຳຄົນໜຶ່ງໃຫ້ນຳເຄື່ອງບູຊາມາຖວາຍ ແລະໄດ້ຮັບການຊົງນັບວ່າຊອບທຳ.

ໃນບ່ອນບໍລິສຸດ ການຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດຖືກເປັນພາບແທນໂດຍຊີວິດແຫ່ງຄຳອະທິຖານ
ຊຶ່ງເປັນພາບແທນໂດຍແທນເຄື່ອງຫອມ, ຊີວິດແຫ່ງການສຶກສາ ຊຶ່ງເປັນພາບແທນໂດຍໂຕະເຂົ້າສະແດງ
ແລະຊີວິດແຫ່ງການຮັບໃຊ້ ຊຶ່ງເປັນພາບແທນໂດຍຄັນປະທັບ.

ບ່ອນບໍລິສຸດທີ່ສຸດເປັນພາບແທນການພິພາກສາ. ເມື່ອພວກເຮົາມີຄວາມຍ່າເກງພຣະເຈົ້າ

ດັ່ງທີ່ເປັນພາບແທນໃນຂ່າວສານຂອງທຸດສະຫວັນອົງທຳອິດ

ພວກເຮົາກໍສະແຫວງຫາການຊົງນັບວ່າຊອບທຳຢູ່ທົ່ວທັງການແຂນ ໃນລານຊັ້ນນອກ.

ເມື່ອພວກເຮົາຖືກຊົງນັບວ່າຊອບທຳ (ຖືກເຮັດໃຫ້ຊອບທຳ)

ພວກເຮົາກໍດຳເນີນໃນຄວາມໃໝ່ແຫ່ງຊີວິດທີ່ຖືກຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດ (ການເຕີບໃຫຍ່ໃນຄວາມບໍລິສຸດ)

ດັ່ງທີ່ບ່ອນບໍລິສຸດເປັນພາບແທນ. ບ່ອນບໍລິສຸດເປັນພາບແທນພາລະກົດຂອງຄຣິດສະຕຽນ ດັ່ງທີ່ພວກ
Millerites ໄດ້ກະທຳໄວ້ໃນຊ່ວງຂ່າວສານຂອງທຸດສະຫວັນອົງທີສອງ ຊຶ່ງມາຄຽງຄູ່ກັບ Midnight Cry.

ເມື່ອໄດ້ຮັບການຊົງນັບວ່າຊອບທຳ ແລະຖືກຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດແລ້ວ

ພວກເຮົາກໍຖືກຕຽມພ້ອມສຳລັບການພິພາກສາ ຊຶ່ງບ່ອນບໍລິສຸດທີ່ສຸດເປັນພາບແທນ.

ສາມຂັ້ນຕອນຂອງພຣະວິຫານ ຊຶ່ງເປັນພາບແທນ ໃນບັນດາສົງຄົມ

ຂອງຄຳສັບທາງເທວະວິທະຍາສາມຄຳ—ການຊົງນັບວ່າຊອບທຳ, ການຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດ

ແລະການຮັບສະຫງ່າລາສີ—ແລະຍັງເປັນພາບແທນຂອງຂ່າວສານທຸດສະຫວັນສາມອົງ, ແລະແນ່ນອນ

ຍັງເປັນພາບແທນຂອງຂ່າວສານທຸດສະຫວັນອົງທຳອິດ ແລະແນ່ນອນ

ຍັງເປັນພາບແທນຂອງຕົວອັກສອນສາມຕົວທີ່ຖືກນຳໃຊ້ເພື່ອສ້າງຄຳວ່າ “truth.”

ໃນເດີນຂອງສະຖານນະມັດສະການ ເຮົາພົບຂັ້ນຕອນທັງສາມນັ້ນເຊັ່ນດຽວກັນ. ຂັ້ນຕອນທຳອິດເຂົ້າສູ່ສະຖານນະມັດສະການຈຳຕ້ອງເປັນພາບສະແດງຂອງຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍຂອງສະຖານນະມັດສະການ ເຊັ່ນດຽວກັບທີ່ທູດສະຫວັນອົງທຳອິດຄູ່ຂະໜານກັບທູດສະຫວັນອົງທີສາມ. ຂັ້ນຕອນທຳອິດໃນເດີນຄືການຂ້າເຄື່ອງບູຊາ ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງການຖືກນັບວ່າຊອບທຳ. ຂັ້ນຕອນທີສອງຄືອ້າງຊຳລະ ບ່ອນທີ່ໄຂມັນ (ບາບ) ຖືກເອົາອອກ ແລະເຄື່ອງບູຊາຖືກຊຳລະໃຫ້ສະອາດກ່ອນຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍ. ນ້ຳຂອງອ້າງຊຳລະເປັນລັກສະນະປະຈຳຂອງຂັ້ນຕອນທີສອງ. ຂັ້ນຕອນທີສາມຄືເຄື່ອງບູຊາເຜົາແທ້ຈິງ ຊຶ່ງເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າເຖິງພຣະຄຣິດເທິງໄມ້ກ້າງແຂນ ບ່ອນທີ່ການພິພາກສາໄດ້ສຳເລັດລົງ. ຂັ້ນຕອນທັງສາມດຽວກັນນີ້ຢູ່ໃນຂັ້ນຕອນທຳອິດຂອງສະຖານນະມັດສະການ ເຊັ່ນດຽວກັບທີ່ຂັ້ນຕອນທັງສາມດຽວກັນນີ້ຢູ່ໃນຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ. ຫຼັກການຂອງ alpha ແລະ omega ຢູ່ພາຍໃນສະຖານນະມັດສະການ ເຊັ່ນດຽວກັບທີ່ມັນຢູ່ໃນຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນທັງສາມ ເຊັ່ນດຽວກັບທີ່ມັນຢູ່ໃນຕົວອັກສອນທີ່ປະກອບເປັນຄຳວ່າ "truth."

ຄຳພະຍາກອນ 2300 ປີ ມີໂຄງສ້າງຢ່າງດຽວກັນນັ້ນ. ຄຳພະຍາກອນນີ້ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍພຣະລາຊາກຳນົດສາມສະບັບ ແລະໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໃນການມາເຖິງຂອງຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ ໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844. ຄຳພະຍາກອນນີ້ໄດ້ສະແດງເສັ້ນພະຍາກອນຫ້າເສັ້ນ ແລະປະຫວັດສາດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງຄຳພະຍາກອນ 2300 ປີເປັນຕົວແທນຂອງປະຫວັດສາດໃນຕອນສິ້ນສຸດຂອງຄຳພະຍາກອນທັງຫ້າເສັ້ນແຕ່ລະສາຍ. ການເລີ່ມຕົ້ນແລະການສິ້ນສຸດຂອງຄຳພະຍາກອນ 2300 ປີຢ່າງຄົບຖ້ວນ ມີພຣະລາຊາກຳນົດສາມສະບັບ, ແລະມັນສິ້ນສຸດດ້ວຍຂ່າວສານສາມປະການ.

ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງຄຳພະຍາກອນໃນປີ 457 ກ່ອນ ຄ.ສ. ໄດ້ກົດຂຶ້ນໃນຍາມແຫ່ງຄວາມລຳບາກ ແລະໄດ້ຈັດໃຫ້ຊາວຢິວກັບຄືນໄປ ແລະກໍ່ສ້າງພຣະວິຫານແລະນະຄອນຂຶ້ນໃໝ່. ສອດຄ່ອງກັບຄຳພະຍາກອນນັ້ນ, 49 ປີຕໍ່ມາ ຫຼັງຈາກວຽກງານທີ່ໄດ້ເລີ່ມໄວ້ໃນປີ 457 ກ່ອນ ຄ.ສ., ມັນກໍ່ໄດ້ສຳເລັດລົງໃນຍາມແຫ່ງຄວາມລຳບາກ. ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງ 49 ປີສະແດງໃຫ້ເຫັນຈຸດສິ້ນສຸດຂອງ 49 ປີ.

ປີ 457 ກ່ອນ ຄ.ສ. ເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງຄຳພະຍາກອນທີ່ຊີ້ບອກເຖິງການຊົງເຈີມຂອງພຣະຄຣິດໃນເວລາຮັບ ບັບຕີສະມາຂອງພຣະອົງ. ການຊົງເຈີມຂອງພຣະອົງໄດ້ໝາຍເຖິງການເລີ່ມຕົ້ນແຫ່ງພະລາຊະກິດຂອງພຣະອົງໃນການລວບລວມຊົນຊາດໜຶ່ງເພື່ອໃຫ້ເປັນພົນລະເມືອງຂອງເຢຣູຊາເລັມໃໝ່ ບໍ່ແມ່ນເຢຣູຊາເລັມເກົ່າ ດັ່ງທີ່ອິດສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານໄດ້ຖືກລວບລວມເພື່ອກໍ່ສ້າງເຢຣູຊາເລັມຕາມຕົວອັກສອນຂຶ້ນໃໝ່ໃນປີ 457 ກ່ອນ ຄ.ສ.

ປີ 457 ກ່ອນຄຣິດການ ຍັງເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງຄຳພະຍາກອນທີ່ຊີ້ບອກເວລາວ່າພຣະຄຣິດຈະຖືກຕອກໄມ້ກ້າງແຂນ. ຊຸດສະເຕີໄວທ໌ ໄດ້ຈັດວາງປະຫວັດສາດຂອງໄມ້ກ້າງແຂນໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງໃຫຍ່ໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844, ແລະນາງຍັງໄດ້ຈັດວາງປະຫວັດການຂ້າມທະເລແດງໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງໃຫຍ່ເຊັ່ນກັນ. ໃນປີ 457 ກ່ອນຄຣິດການ ໄດ້ມີຄວາມຜິດຫວັງຢ່າງໜຶ່ງ ຊຶ່ງເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າຂອງຄວາມຜິດຫວັງຂອງຊາວເຮັບເຮີທີ່ທະເລແດງ, ຂອງຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງໃຫຍ່ສຳລັບຊາວແອດເວັນຕົສ, ຂອງພວກສາວິກທີ່ໄມ້ກ້າງແຂນ ແລະຂອງເອສຣາໃນປີ 457 ກ່ອນຄຣິດການ.

"ເອຊະຣາໄດ້ຄາດໝາຍວ່າຈະມີຄົນຈຳນວນຫຼາຍກັບຄືນໄປຍັງເຢຣູຊາເລັມ, ແຕ່ຈຳນວນຜູ້ທີ່ຕອບສະໜອງຕໍ່ຄຳເອີ້ນນັ້ນມີໜ້ອຍຢ່າງນຳຜິດຫວັງ. ຫຼາຍຄົນທີ່ໄດ້ຄອບຄອງເຮືອນແລະທີ່ດິນແລ້ວ ບໍ່ມີຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະເສຍສະລະຊັບສິນເຫຼົ່ານັ້ນ."

ພວກເຂົາຮັກຄວາມສະດວກແລະຄວາມສະບາຍ ແລະພິຈາລະນາທຸກໆສິ່ງທີ່ຈະຢູ່ຕໍ່ໄປ.
ແບບຢ່າງຂອງພວກເຂົາເປັນອຸປະສັກຕໍ່ຄົນອື່ນ
ຜູ້ຊົງມີສະເຫມີຈະເລືອກເຂົ້າຮ່ວມຊະຕາກຳກັບຜູ້ທີ່ກຳລັງກ້າວໄປຂ້າງໜ້າໂດຍຄວາມເຈັບ.
Prophets and Kings, 612.

ປີ 457 ກ່ອນ ຄ.ສ.

ຍັງເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງຄຳພະຍາກອນທີ່ຊີ້ບອກເວລາທີ່ອິດສະຣາເອນໃນສະໄໝໂບຮານຈະຖືກພຣະເຈົ້າຢາຮ້າງ
ແລະຂ້າວປະເສີດຈະຖືກນຳໄປຫາຊົນຕ່າງຊາດ,
ອັນເປັນເຄື່ອງໝາຍເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດຂອງເວລາແຫ່ງການທົດລອງພິເສດ 490 ປີ
ທີ່ມີໂດຍສະເພາະສຳລັບອິດສະຣາເອນໃນສະໄໝໂບຮານ. ດັ່ງນັ້ນ ປີ 457 ກ່ອນ ຄ.ສ.
ຈຶ່ງເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນແຫ່ງເວລາແຫ່ງການທົດລອງຂອງພວກເຂົາ ແລະປີ 34 ຄ.ສ.
ເປັນຈຸດສິ້ນສຸດແຫ່ງເວລາແຫ່ງການທົດລອງນັ້ນ, ເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າວ່າ
ເວລາແຫ່ງການທົດລອງຂອງອາດເວັນຕົກໄດ້ເລີ່ມໃນປີ 1844
ແລະສິ້ນສຸດລົງໃນເວລາຂອງກົດໝາຍວັນອາທິດ.

ຍັງມີຄຳພະຍາກອນເວລາພາຍໃນອີກສອງສາມຂຶ້ນຄຳພະຍາກອນ 2300 ປີ,
ແຕ່ທັງໝົດນັ້ນລ້ວນມີເຄື່ອງໝາຍຂອງອັນພາແລະໂອເມກາ.
ການເລີ່ມຕົ້ນຂອງມັນສະແດງໃຫ້ເຫັນຈຸດຈົບຂອງມັນ.

ເປັນສິ່ງສຳຄັນທີ່ຄວນສັງເກດວ່າ
ອິດສະຣາເອນບູຮານໄດ້ຖືກຕັ້ງໃຫ້ເປັນຜູ້ຮັກສາຝາກໄວ້ຊຶ່ງພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ອິດສະຣາເອນສະໄໝໃໝ່ໄດ້ຖືກຕັ້ງໃຫ້ເປັນ ບ່າຍແຕ່ຜູ້ຮັກສາຝາກໄວ້ຊຶ່ງພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ
ແຕ່ຍັງເປັນຜູ້ຮັກສາຝາກໄວ້ຊຶ່ງຄຳພະຍາກອນຂອງພຣະອົງອີກດ້ວຍ.
ເມື່ອອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າສູ່ພັນທະສັນຍາກັບອິດສະຣາເອນບູຮານ
ພຣະອົງໄດ້ຕັ້ງເຂົາໃຫ້ເປັນຜູ້ຮັກສາຝາກໄວ້ຊຶ່ງພຣະບັນຍັດສົບປະການ ດັ່ງທີ່ຂຽນໄວ້ເທິງແຜ່ນຫີນສອງແຜ່ນ.
ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ເຂົ້າສູ່ພັນທະສັນຍາກັບອິດສະຣາເອນສະໄໝໃໝ່ໃນປະຫວັດສາດ Millerite
ພຣະອົງໄດ້ຕັ້ງເຂົາໃຫ້ເປັນຜູ້ຮັກສາຝາກໄວ້ຊຶ່ງພຣະວັດຈະນະທາງຄຳພະຍາກອນຂອງພຣະອົງ
ດັ່ງທີ່ໄດ້ຖືກແທນໄວ້ບັນແຜ່ນຕາຕະລາງສອງແຜ່ນຂອງ Habakkuk ຊຶ່ງຖືກແທນໂດຍແຜ່ນພູມບຸກເບີກປີ
1843 ແລະ 1850.
ການເລີ່ມຕົ້ນຂອງອິດສະຣາເອນບູຮານເປັນພາບປະກອບແຫ່ງການເລີ່ມຕົ້ນຂອງອິດສະຣາເອນສະໄໝໃໝ່.

“ພຣະອົງເຈົ້າໄດ້ຊົງເອົນຊົນຊາດອິດສະຣາເອນຜູ້ເປັນປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງອອກມາ,
ແລະຊົງແຍກເຂົາທັງຫຼາຍອອກຈາກໂລກ, ເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ຊົງມອບຄວາມໄວ້ວາງໃຈອັນສັກສິດແກ່ເຂົາ.
ພຣະອົງໄດ້ຊົງຕັ້ງເຂົາໄວ້ໃຫ້ເປັນຜູ້ຮັກສາພຣະທັມມະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ;
ແລະພຣະອົງມີພຣະປະສົງໃຫ້ຮັກສາຄວາມຮູ້ເຖິງພຣະອົງໄວ້ໃນທຳມະກາງມະນຸດໂດຍຜ່ານພວກເຂົາ.
ໂດຍຜ່ານພວກເຂົາ ແສງສະຫວ່າງແຫ່ງສະຫວັນຈະຕ້ອງສ່ອງອອກໄປຍັງບ່ອນອັນມີດິນຂອງໂລກ,
ແລະຈະຕ້ອງມີສິ່ງໜັງດັງຂຶ້ນ ເພື່ອເອົນຮ້ອງບວງຊົນທັງຫຼາຍໃຫ້ຫັນຈາກການນັບຖືຮູບເຄົ້າລົບຂອງຕົນ
ມາຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ ແລະທ່ຽງແທ້.”

“ຖ້າຊາວເຮັບເຮັດໄດ້ສັດຊື່ຄວາມໄວ້ວາງໃຈທີ່ໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ,
ພວກເຂົາກໍຈະເປັນພະລັງອຳນາດໜຶ່ງໃນໂລກ. ພຣະເຈົ້າຈະຊົງເປັນທີ່ກຳລັງບັງບັອງກັນຂອງພວກເຂົາ,
ແລະພຣະອົງຈະຊົງຍົກຊູພວກເຂົາເໜືອຊົນຊາດອື່ນທັງປວງ.
ຮີດອຳນາດແລະຄວາມຈົງຂອງພຣະອົງຈະຖືກສຳແດງຜ່ານພວກເຂົາ,
ແລະພວກເຂົາຈະປາກົດເດັ່ນຢູ່ພາຍໃຕ້ການປົກຄອງອັນສະຫວາດແລະບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ ເປັນແບບຢ່າງ
ແຫ່ງຄວາມເໝືອນວ່າຂອງການປົກຄອງຂອງພຣະອົງເໝືອນການນັບຖືຮູບເຄົ້າລົບທຸກຮູບແບບ.

ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຮັກສາພັນທະສັນຍາຂອງຕົນກັບພຣະເຈົ້າ.
ພວກເຂົາໄດ້ດຳເນີນຕາມພິທີປະຕິບັດແຫ່ງການນັບຖືຮູບເຄົາລົບຂອງຊົນຊາດອື່ນ;
ແລະແທນທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພຣະນາມແຫ່ງພຣະຜູ້ສ້າງຂອງພວກເຂົາເປັນທີ່ສັນລະເສີນໃນແຜ່ນດິນໂລກ,
ພວກເຂົາກັບນຳພຣະນາມນັ້ນໄປສູ່ຄວາມດູໝືນ."

"ແຕ່ພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຈະຕ້ອງສຳເລັດລົງ.
ຄວາມຮູ້ເຖິງພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງຈະຕ້ອງຖືກປະກາດແກ່ໂລກ.
ພຣະເຈົ້າໄດ້ນຳມາແຫ່ງການກົດຂີ່ມາເໝາະສົມກັບຊາຊົນຂອງພຣະອົງ
ແລະໄດ້ກະຈາຍພວກເຂົາໄປເປັນຊະເລື້ອຍທຳມະດາບັນດາປະຊາຊາດ. ໃນຄວາມທຸກລຳບາກ
ຫຼາຍຄົນໃນພວກເຂົາໄດ້ກັບໃຈຈາກການລ່ວງລະເມີດຂອງຕົນ ແລະໄດ້ສະແຫວງຫາອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.
ດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອຖືກກະຈາຍໄປທົ່ວບັນດາດິນແດນຂອງຄົນຕ່າງຊາດ
ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ເຜີຍແຜ່ຄວາມຮູ້ເຖິງພຣະເຈົ້າອົງແທ້ຈິງໄປຢ່າງກວ້າງຂວາງ."

ໃນວັນນີ້ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເອົາຄຣິດຕະຈັກຂອງພຣະອົງ
ເໝາະສົມດັ່ງພຣະອົງໄດ້ຊົງເອົາອິດສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານ
ໃຫ້ຍືນຍົງເປັນແສງສະຫວ່າງໃນແຜ່ນດິນໂລກ.
ໂດຍດາບຜ່າອັນຊົງລົດແຫ່ງຄວາມຈິງ—ຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີໜຶ່ງ, ອົງທີສອງ,
ແລະອົງທີສາມ—ພຣະອົງໄດ້ຊົງແຍກປະຊາຊົນກຸ່ມໜຶ່ງອອກຈາກຄຣິດຕະຈັກທັງຫຼາຍ ແລະຈາກໂລກ
ເພື່ອນຳເຂົາທັງຫຼາຍເຂົ້າມາໃກ້ຊິດອັນສັກສິດກັບພຣະອົງເອງ.
ພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຫ້ເຂົາທັງຫຼາຍເປັນຜູ້ຮັກສາຝາກແຫ່ງພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ,
ແລະໄດ້ຊົງມອບຄວາມຈິງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແຫ່ງຄຳພະຍາກອນສຳລັບເວລານີ້ໄວ້ແກ່ເຂົາທັງຫຼາຍ.
ເໝາະສົມດັ່ງພຣະດຳລັດອັນບໍລິສຸດໃນໂລກຖືກຝາກໄວ້ແກ່ອິດສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານ
ສົ່ງເຫຼິ້ນກັບເປັນຄວາມໄວ້ວາງໃຈອັນສັກສິດ ທີ່ຕ້ອງຖືກປະກາດສືບສານແກ່ໂລກ.

"ຄຳພະຍາກອນປະກາດວ່າ ທູດສະຫວັນອົງທຳອິດຈະນຳຄຳປະກາດຂອງຕົນໄປສູ່ 'ທຸກປະຊາຊາດ,
ທຸກຕະກຸນ, ທຸກພາສາ, ແລະທຸກຊົນຊາດ.' ຄຳເຕືອນຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ
ຊົງເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຂ່າວສານສາມປະການດຽວກັນ ແລະເປັນຂ່າວສານສຳລັບເວລານີ້
ກໍຈະແຜ່ຂະຫຍາຍອອກໄປຢ່າງກວ້າງຂວາງບໍ່ຍິ່ງອ່ອນກວ່າກັນ. ທຸກທີມຂໍ້ຄວາມຈາລຶກໄວ້ວ່າ,
'ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຄວາມເຊື່ອຂອງພຣະເຢຊູ' ຈະຖືກຊຸຂຶ້ນສູງ.
ອຳນາດຂອງຂ່າວສານທຳອິດແລະທີສອງ ຈະຖືກເພີ່ມທະວີຂຶ້ນໃນຂ່າວສານທີສາມ. ໃນຄຳພະຍາກອນ
ມັນຖືກສະແດງໄວ້ວ່າຂ່າວສານນີ້ຈະຖືກປະກາດດ້ວຍສຽງດັງໂດຍທູດສະຫວັນອົງໜຶ່ງ
ຜູ້ບິນຢູ່ກາງຝາສະຫວັນ, ແລະມັນຈະດຶງດູດຄວາມສົນໃຈຂອງໂລກ."

"ຄຳຊົ່ວເຕືອນທີ່ນຳຍ້ານກົວທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ເຄີຍຖືກປະກາດແກ່ມະນຸດ
ຖືກບັນຈຸຢູ່ໃນຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ. ນັ້ນຈະຕ້ອງເປັນບາບທີ່ຮ້າຍແຮງເຫຼືອປະມານ
ຈົ່ງເອົາໃຫ້ພຣະພິລດຂອງພຣະເຈົ້າລົງມາໂດຍບໍ່ປົນກັບຄວາມເມດຕາ.
ແຕ່ມະນຸດບໍ່ໄດ້ຖືກປ່ອຍໃຫ້ຢູ່ໃນຄວາມມືດເກືອບເລື້ອງສຳຄັນນີ້;
ຄຳເຕືອນຕໍ່ຕ້ານການນະມັດສະການສັດຮ້າຍ ແລະ ຮູບຂອງມັນ
ຈະຕ້ອງຖືກປະກາດແກ່ຊາວໂລກກ່ອນການມາເຢັນຢາມແຫ່ງການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ
ເພື່ອວ່າທຸກຄົນຈະໄດ້ຮູ້ວ່າເຫດໃດການພິພາກສາເຫຼົ່ານັ້ນຈຶ່ງຖືກນຳລົງມາ ແລະ ຈະມີໂອກາດຫຼີກໜີໄດ້."
Signs of the Times, January 25, 1910.

ການຈັດທຳແຜ່ນຈາລຶກສອງແຜ່ນໃນການສຳເລັດຕາມພຣະຄຳໃນຮາບາກຸກບົດທີສອງ
ເປັນການສຳເລັດຕາມຄຳພະຍາກອນຫຼາຍປະການ.

ຂ້າພະເຈົ້າຈະຍິນຍອມເທິງຍາມເຜົາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະຈະຂຶ້ນໄປຍິນເທິງຫໍຄອຍ, ແລະຈະເຜົາຄອຍເບື້ອງວ່າ
ພຣະອົງຈະກ່າວສົງໃດແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະຂ້າພະເຈົ້າຈະຕອບຢ່າງໃດເມື່ອຖືກຕິຕອນ.
ແລະພຣະຢາເວໄດ້ຕອບຂ້າພະເຈົ້າ ແລະກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງຂຽນນິມົດນັ້ນໄວ້,
ແລະຈົ່ງເຮັດໃຫ້ມັນແຈ້ງເທິງແຜ່ນຈາລຶກ, ເພື່ອວ່າຜູ້ທີ່ອ່ານມັນຈະແລ່ນໄດ້.
ເພາະວ່ານິມົດນັ້ນຍັງມີໄວ້ສຳລັບເວລາທີ່ກຳນົດ, ແຕ່ໃນບັນຍາຍມັນຈະເວົ້າ ແລະຈະບໍ່ມີສາ:
ເຖິງແມ່ນວ່າມັນຊັກຊ້າ, ກໍຈົ່ງຄອຍຖ້າມັນ; ເພາະມັນຈະມາຢ່າງແນ່ນອນ, ມັນຈະບໍ່ຊັກຊ້າ."

ເບື້ອງແມ, ຈົດວິນຍານຂອງຜູ້ທີ່ຢືນຢັນຂຶ້ນນັ້ນບໍ່ທ່ຽງຕັ້ງໃນເຂົ້າ;
ແຕ່ຄົນຊອບທຳຈະດຳລົງຊີວິດໂດຍຄວາມເຊື່ອຂອງຕົນ. ຮາບາກຸກ 2:1-4.

ການຈັດທຳຂຶ້ນຂອງທັງແຜນພາບຜູ້ບຸກເບີກປີ 1843 ແລະແຜນພາບຜູ້ບຸກເບີກປີ 1850

ເປັນການສຳເລັດຄຳພະຍາກອນ.

ການສຶກສາເລື່ອງຕາຕະລາງຂອງຮາບາກຸກໃຫ້ຫຼັກຖານອັນພຽງພໍຢ່າງຫຼວງຫຼາຍສຳລັບສິ່ງນີ້. ແຕ່ຂໍ້ຄວາມໃນພຣະທຳຮາບາກຸກໄດ້ໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນອັນສຳຄັນແກ່ປະເດັນນີ້ໃນການສົນທະນາຂອງພວກເຮົາ.

"ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນວ່າ ແຜນພາບປີ 1843 ນັ້ນໄດ້ຖືກຊົງນຳໂດຍພຣະຫັດຂອງພຣະເຈົ້າ,
ແລະວ່າມັນບໍ່ຄວນຖືກປ່ຽນແປງ; ຕົວເລກຕ່າງໆເປັນໄປຕາມທຶພຣະອົງຊົງປະສົງໃຫ້ເປັນ;
ພຣະຫັດຂອງພຣະອົງຢູ່ເໜືອມັນ ແລະໄດ້ປົກປັດຄວາມຜິດພາດໃນຕົວເລກບາງສ່ວນ,
ເພື່ອວ່າຈະບໍ່ມີຜິດໃນສາມາດເຫັນມັນໄດ້, ຈົນກວ່າພຣະຫັດຂອງພຣະອົງຈະຖືກຍົກອອກ." Early Writings,
74, 75.

ຫຼັງຈາກ ຄ.ສ. 1843 ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງນຳໃຫ້ຈັດເຮັດແຜນພາບອີກສະບັບໜຶ່ງ,
ແຕ່ແຜນພາບສະບັບທຳອິດ (1843) ບໍ່ຄວນຖືກແກ້ໄຂປ່ຽນແປງ ຍົກເວັ້ນໂດຍການດົນໃຈເທົ່ານັ້ນ.

"ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນວ່າ ຄວາມຈິງຄວນຖືກເຮັດໃຫ້ແຈ້ງຊັດໄວ້ເທິງແຜ່ນຕາຕະລາງ, ເພາະວ່າແຜ່ນດົນໂລກ
ແລະ ສັບພະສິ່ງທັງປວງໃນນັ້ນເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ
ບໍ່ຄວນຫວັງໄວ້ຊື່ງປັດໄຈທີ່ຈຳເປັນເພື່ອເຮັດໃຫ້ມັນແຈ້ງຊັດ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນວ່າ
ແຜ່ນຕາຕະລາງເກົ່ານັ້ນໄດ້ຖືກຊົງນຳໂດຍອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ
ບໍ່ຄວນໃຫ້ຮູບຕົວເລກໃດໜຶ່ງໃນນັ້ນຖືກປ່ຽນແປງ ນອກຈາກໂດຍການດົນໃຈ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນວ່າ
ຕົວເລກໃນແຜ່ນຕາຕະລາງນັ້ນເປັນໄປຕາມທຶພຣະເຈົ້າຊົງປະສົງໃຫ້ເປັນ, ແລະ
ພຣະຫັດຂອງພຣະອົງໄດ້ຢູ່ເໜືອ ແລະ ປົກປັດຄວາມຜິດພາດໜຶ່ງໃນຕົວເລກບາງຕົວ,
ເພື່ອວ່າຈະບໍ່ມີຜິດໃນເຫັນມັນ ຈົນກວ່າພຣະຫັດຂອງພຣະອົງຈະຖືກຍົກອອກ." Spalding and Magan, 2.

ໃນຂະນະທີ່ພັກອາໄສຢູ່ກັບອ້າຍ Nichols (ຜູ້ທີ່ໄດ້ຈັດທຳແຜນພາບປີ 1850),

ໃນຊ່ວງເວລາທີ່ລາວກຳລັງຈັດທຳແຜນພາບນັ້ນ, ຊິດສະເຕີ White ກ່າວວ່າບາງໄດ້ເຫັນແຜນພາບປີ 1850
ຢູ່ໃນພຣະຄຳພີ.

"ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນວ່າ ພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ໃນການຈັດພິມແຜນພາບນີ້ໂດຍບຣາເດີນໂຄລສ.
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນວ່າ ໃນພຣະຄຳພີຄຳພະຍາກອນກ່ຽວກັບແຜນພາບນີ້,
ແລະຖ້າແຜນພາບນີ້ໄດ້ຖືກຈັດຂຶ້ນເພື່ອປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ, ຖ້າມັນພຽງພໍສຳລັບຄົນໜຶ່ງ
ມັນກໍພຽງພໍສຳລັບອີກຄົນໜຶ່ງ, ແລະຖ້າຄົນໜຶ່ງຕ້ອງການແຜນພາບໃໝ່ທີ່ຖືກວາດໃນຂະໜາດໃຫຍ່ຂຶ້ນ,
ທຸກຄົນກໍຕ້ອງການມັນຫຼາຍເທົ່າກັນ." Manuscript Releases, ແຫຼ່ງ 13, 359.

ຮາບາກຸກໄດ້ຮັບພຣະບັນຊາວ່າ "ຈົ່ງຂຽນນິມົດນັ້ນ ແລະຈົ່ງເຮັດໃຫ້ມັນແຈ້ງໃນແຜ່ນຈາລຶກ." ແຜ່ນຈາລຶກສອງ
ແຜ່ນຂອງຮາບາກຸກເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງພັນທະສັນຍາພຣະເຈົ້າຊົງທຳກັບຂະບວນການແອັດເວນຕິສ
ເມື່ອພຣະອົງຊົງໃຫ້ພວກເຂົາເປັນຜູ້ຮັກສາຄຳພະຍາກອນຂອງພຣະອົງ
ເໝືອນດັ່ງພຣະອົງໄດ້ຊົງກະທຳເມື່ອພຣະອົງເຂົ້າສູ່ພັນທະສັນຍາກັບອິດສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານ

ແລະຊົງປະທານແຜ່ນຈາລຶກແຫ່ງພຣະບັນຍັດສອງແຜ່ນ ພ້ອມທັງໜ້າທີ່ໃນການເປັນຜູ້ຮັກສາພຣະບັນຍັດນັ້ນ. ແຕ່ຮາບາກຸໄດ້ຈຳແນກຜູ້ນະມັດສະການອອກເປັນສອງຈຳພວກໃນຄວາມສຳພັນກັບແຜ່ນຈາລຶກທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ ນິມິດນັ້ນແຈ້ງ. ຈຳພວກໜຶ່ງຄືຜູ້ທີ່ "ຈົດວິນຍານຂອງຕົນຍົກຕົນຂຶ້ນ" ແລະ "ບໍ່ຊື້ສັດທ່ຽງທຳ," ແລະອີກຈຳພວກໜຶ່ງຄືຜູ້ທີ່ຖືກລະບຸວ່າເປັນ "ຜູ້ຊອບທຳ" ຜູ້ຊົງ "ຈະດຳລົງຊີວິດໂດຍຄວາມເຊື່ອຂອງຕົນ."

ບໍລິບົດຂອງພຣະທຳຮາບາກຸຊື້ໃຫ້ເຫັນວ່າ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການນັບວ່າຊອບທຳ ດຳລົງຊີວິດໂດຍຄວາມເຊື່ອອັນຕັ້ງຢູ່ເທິງພຣະວັດຈະນະແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ ດັ່ງທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍແຜ່ນສອງແຜ່ນ; ດັ່ງນັ້ນ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການນັບວ່າຊອບທຳ ກໍໄດ້ປະຕິເສດຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງຂະບວນການ Adventism. ປະເດັນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າປາຖະໜາຈະກ່າວນັ້ນ ອີງໃສ່ຂໍ້ຄວາມຕອນໜຶ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ພິຈາລະນາເມື່ອຊ່ວງໜຶ່ງກ່ອນ. ມັນມີຂໍ້ຄວາມດັ່ງນີ້:

"ແຕ່ຫົວຂໍ້ຕ່າງໆເຊັ່ນ ພຣະວິຫານ ທີ່ສຳພັນກັບ 2300 ວັນ, ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຂອງພຣະເຢຊູ ເປັນເລື່ອງທີ່ເໝາະສົມຢ່າງສົມບູນໃນການອະທິບາຍການເຄື່ອນໄຫວແອັດເວນທິດໃນອະດີດ ແລະ ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າຈຸດຍືນໃນປັດຈຸບັນຂອງພວກເຮົາແມ່ນຫຍັງ, ສະຖາປະນາຄວາມເຊື່ອຂອງຜູ້ທີ່ສັງເກດ, ແລະ ໃຫ້ຄວາມແນ່ນອນແກ່ອະນາຄົດອັນຮຸ່ງໂລດ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນຢູ່ເລື້ອຍໆວ່າ ສົງເຫຼົ່ານີ້ເຖິງແມ່ນຫົວຂໍ້ທີ່ກົດດັນດາຜູ້ສັງຂ່າວຄວນຈະເນັ້ນຢູ່." Early Writings, 63.

ພວກເຮົາຫາກໄດ້ທົບທວນຄວາມຈິງທັງສີ່ປະການນີ້ຄືບໍ່ຖ້ວນແລ້ວ; ຄື ພຣະວິຫານ, 2300 ວັນ, ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຂອງພຣະເຢຊູ. ພວກເຮົາໄດ້ນຳຄວາມຈິງທັງສີ່ປະການນີ້ຂ້າໄປຢູ່ໃນກອບໂຄງຂອງຄວາມຈິງທີ່ "ໄດ້ຖືກຄຳນວນໄວ້ຢ່າງສົມບູນແບບເພື່ອອະທິບາຍຂະບວນການແອດເວັນໃນອະດີດ ແລະ ສະແດງວ່າຕ່າງໆປະຈຸບັນຂອງພວກເຮົາແມ່ນຫຍັງ." ກອບໂຄງນັ້ນຄື "ກົດແຫ່ງການກ່າວເຖິງເປັນຄັ້ງທຳອິດ," ມັນແມ່ນລາຍເຊັນຂອງ Alpha ແລະ Omega, ແລະ ມັນເປັນກອບໂຄງຂອງຄວາມຈິງ, ເພາະວ່າຄຳວ່າ "ຄວາມຈິງ" ບັນຈຸລາຍເຊັນອັນດຽວກັນນັ້ນຢ່າງແທ້ຈິງ ເໝືອນກັບຄວາມຈິງທັງສີ່ປະການທີ່ຖືກລະບຸວ່າເປັນ "ຄວາມຈິງສຳລັບເວລາປະຈຸບັນ" ຊຶ່ງໄດ້ຖືກອອກແບບໄວ້ເພື່ອອະທິບາຍຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງຂະບວນການແອດເວັນ.

ຢ່າງນ້ອຍຫຼືສຸດ, ສິ່ງເໝາະສົມຄວາມວ່າ ຄຳທີ່ເປັນວ່າ "ຄວາມຈິງ" ຊຶ່ງພວກເຮົາກຳລັງພິຈາລະນາຢູ່ນັ້ນ ເປັນໂຄງຮ່າງຂອງຂ່າວປະເສີດນິລັນດອນ, ແລະເປັນໂຄງຮ່າງສຳລັບຂ່າວສານເຕືອນໄພຄັ້ງສຸດທ້າຍ, ແລະເປັນໂຄງຮ່າງຂອງຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີ່ສາມ, ແລະເປັນສ່ວນສຳຄັນຢ່າງຍິ່ງຂອງພຣະນິມິດແຫ່ງພຣະເຢຊູຄຣິດ.

ຂໍ້ຄວາມເຕືອນສຸດທ້າຍທີ່ຖືກນຳສະແດງເປັນພຣະນິມິດແຫ່ງພຣະເຢຊູຄຣິດໃນສາມຂໍ້ທຳອິດຂອງພຣະນິມິດບົດ ທີ່ 1 ໄດ້ຮັບການເປັນພະຍານເປັນຄັ້ງທີສອງໃນຕອນທ້າຍຂອງພຣະນິມິດ. ຕອນທ້າຍຂອງພຣະນິມິດເປັນພະຍານເຖິງຂໍ້ພຣະຄຳທຳອິດຂອງພຣະຄຳພີເດີມີ ແລະຍັງເຖິງຂໍ້ພຣະຄຳສຸດທ້າຍຂອງພຣະຄຳພີເດີມີດ້ວຍ. ໂດຍອາໄສການອ້າງອີງທັງສອງຈົ່ງສາມາດອະນຸມານໄດ້ ໂດຍການນຳໃຊ້ກົດເກນອັນສະຫວັນຊຶ່ງວາງເສັ້ນຄຳພະຍາກອນໄວ້ເທິງເສັ້ນຄຳພະຍາກອນ ວ່າຂໍ້ຄວາມເຕືອນສຸດທ້າຍນັ້ນເກື້ອຂ້ອງກັບຄວາມສຳພັນຂອງພຣະຜູ້ສ້າງກັບສັບພະສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງ. ມັນເກື້ອຂ້ອງກັບຣົດອຳນາດແຫ່ງການຊົງສ້າງຂອງພຣະອົງ. ມັນເກື້ອຂ້ອງກັບວິທີທີ່ຣົດອຳນາດແຫ່ງການຊົງສ້າງຂອງພຣະອົງຖືກສື່ຖ່າຍໄປຍັງຄຣິດຕະຈັກຂອງພຣະອົງ. ມັນເກື້ອຂ້ອງກັບຄຸນລັກສະນະແຫ່ງພຣະພາບທີ່ຊີ້ບອກຈຸດຈົບໃຫ້ເຊື່ອມໂຍງກັບຈຸດເລີ່ມຕົ້ນ. ນີ້ເປັນຂໍ້ຄວາມທີ່ມາເຖິງກ່ອນການປິດໂອກາດແຫ່ງພຣະຄຸນພຽງເລັກນ້ອຍ ແລະຍັງຫຼາຍກວ່ານັ້ນອີກ.

ເມື່ອພິຈາລະນາຮ່ວມກັນແລ້ວ ມັນແມ່ນເລື່ອງຂອງຮີດອຳນາດແຫ່ງການຊົງສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ!
ແລະການກ່າວເຖິງຮີດອຳນາດແຫ່ງການຊົງສ້າງຂອງພຣະອົງເປັນຄັ້ງທຳອິດ
ກໍຢູ່ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງປະຖົມະການບົດທີ 1 ຕັ້ງແຕ່ຂໍ້ 1 ຈົນເຖິງບົດທີ 2 ຂໍ້ 3.

ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສ້າງຜ້າສະຫວັນແລະແຜ່ນດິນໂລກ.
ແລະແຜ່ນດິນໂລກນັ້ນປາດສະຈາກຮູບຮ່າງ ແລະວ່າງເປົ່າ;
ແລະຄວາມມົດໄດ້ຢູ່ເໜືອພື້ນໜ້າຂອງຫວັງເລີກ.
ແລະພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເຄື່ອນໄຫວຢູ່ເໜືອພື້ນໜ້າຂອງນ້ຳ.

ແລະພຣະເຈົ້າຕັດວ່າ, “ຈົ່ງເກີດມີຄວາມສະຫວ່າງ”; ແລະກໍເກີດມີຄວາມສະຫວ່າງ.
ແລະພຣະເຈົ້າຊົງເຫັນຄວາມສະຫວ່າງນັ້ນວ່າເປັນການດີ;
ແລະພຣະເຈົ້າຊົງແຍກຄວາມສະຫວ່າງອອກຈາກຄວາມມົດ. ແລະພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນຄວາມສະຫວ່າງນັ້ນວ່າ
ກາງເວັນ ແລະຄວາມມົດນັ້ນຊົງເອີ້ນວ່າ ກາງຄືນ. ແລະມີຕອນແລງ ແລະມີຕອນເຊົ້າ, ເປັນວັນທຳອິດ.

ແລະພຣະເຈົ້າຕັດວ່າ, “ຈົ່ງໃຫ້ມີຜົນຜົມຢູ່ກາງນ້ຳ, ແລະຈົ່ງໃຫ້ມັນແຍກນ້ຳອອກຈາກນ້ຳ.”
ແລະພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງຜົນຜົມ, ແລະຊົງແຍກນ້ຳທີ່ຢູ່ຂ້າງລຸ່ມຜົນຜົມອອກຈາກນ້ຳທີ່ຢູ່ຂ້າງເທິງຜົນຜົມ;
ແລະກໍເປັນດັ່ງນັ້ນ. ແລະພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນຜົນຜົມນັ້ນວ່າ ສະຫວັນ. ແລະມີຕອນແລງ ແລະມີຕອນເຊົ້າ,
ເປັນວັນທີສອງ.

ແລະພຣະເຈົ້າຊົງຕັດວ່າ, “ຈົ່ງໃຫ້ນ້ຳທີ່ຢູ່ໃຕ້ຜ້າຖືກຮວບຮວມເຂົ້າໄປໃນບ່ອນດຽວ
ແລະຈົ່ງໃຫ້ແຜ່ນດິນແຫ້ງປາກົດຂຶ້ນ”; ແລະກໍເປັນດັ່ງນັ້ນ. ແລະພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນແຜ່ນດິນແຫ້ງນັ້ນວ່າ
ແຜ່ນດິນໂລກ; ແລະການຮວບຮວມຂອງນ້ຳນັ້ນ ພຣະອົງຊົງເອີ້ນວ່າ ທະເລທັງຫລາຍ.
ແລະພຣະເຈົ້າຊົງເຫັນວ່າດີ. ແລະພຣະເຈົ້າຊົງຕັດວ່າ, “ຈົ່ງໃຫ້ແຜ່ນດິນເກີດຫຍ້າ, ພືດທີ່ໃຫ້ໄມ້ດຸດຜັນ,
ແລະຕົ້ນໄມ້ທີ່ມີຜົນອອກຜົນຕາມຊະນິດຂອງມັນ, ຊົງມີໄມ້ດຸດຜັນໃນຕົວມັນເອງ, ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນ”;
ແລະກໍເປັນດັ່ງນັ້ນ. ແລະແຜ່ນດິນກໍເກີດຫຍ້າ, ແລະພືດທີ່ໃຫ້ໄມ້ດຸດຜັນຕາມຊະນິດຂອງມັນ,
ແລະຕົ້ນໄມ້ທີ່ອອກຜົນ ຊົງມີໄມ້ດຸດຜັນໃນຕົວມັນເອງ ຕາມຊະນິດຂອງມັນ; ແລະພຣະເຈົ້າຊົງເຫັນວ່າດີ.
ແລະມີຕອນແລງ ແລະມີຕອນເຊົ້າ, ເປັນວັນທີສາມ.

ແລະພຣະເຈົ້າຕັດວ່າ, “ຈົ່ງໃຫ້ມີດວງສະຫວ່າງຢູ່ໃນພື້ນຜ້າແຫ່ງສະຫວັນ
ເພື່ອແຍກກາງວັນອອກຈາກກາງຄືນ; ແລະໃຫ້ດວງເຫຼົ່ານັ້ນເປັນໝາຍສຳຄັນ, ເປັນລະດູການ, ເປັນວັນ,
ແລະເປັນປີ; ແລະໃຫ້ດວງເຫຼົ່ານັ້ນເປັນດວງສະຫວ່າງຢູ່ໃນພື້ນຜ້າແຫ່ງສະຫວັນ
ເພື່ອສ້ອງແສງເໜືອແຜ່ນດິນໂລກ”: ແລະກໍເປັນດັ່ງນັ້ນ.
ແລະພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງດວງສະຫວ່າງໃຫຍ່ສອງດວງ; ດວງໃຫຍ່ກວ່າເພື່ອປົກຄອງກາງວັນ,
ແລະດວງນ້ອຍກວ່າເພື່ອປົກຄອງກາງຄືນ: ພຣະອົງຊົງສ້າງດວງດາວທັງຫຼາຍດ້ວຍ.
ແລະພຣະເຈົ້າຊົງຕັ້ງດວງເຫຼົ່ານັ້ນໄວ້ໃນພື້ນຜ້າແຫ່ງສະຫວັນ ເພື່ອສ້ອງແສງເໜືອແຜ່ນດິນໂລກ,
ແລະເພື່ອປົກຄອງເໜືອກາງວັນ ແລະເໜືອກາງຄືນ, ແລະເພື່ອແຍກແສງສະຫວ່າງອອກຈາກຄວາມມົດ;
ແລະພຣະເຈົ້າຊົງເຫັນວ່າດີ. ແລະມີຕອນແລງ ແລະມີຕອນເຊົ້າ, ເປັນວັນທີສີ່.

ແລະພຣະເຈົ້າຕັດວ່າ, “ຈົ່ງໃຫ້ນ້ຳບັງເກີດສັດທີ່ມີຊີວິດເຄື່ອນໄຫວຢ່າງອຸດົມ,
ແລະໃຫ້ນ້ຳບິນຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກໃນອາກາດອັນກວ້າງໃຫຍ່ແຫ່ງຜ້າສະຫວັນ.”
ແລະພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງສັດໃຫຍ່ໃນທະເລ, ແລະສັດທີ່ມີຊີວິດທຸກຊະນິດທີ່ເຄື່ອນໄຫວ
ຊົງນຳໄດ້ບັງເກີດອອກມາຢ່າງອຸດົມ ຕາມຊະນິດຂອງມັນ, ແລະນ້ຳມີປີກທຸກຊະນິດຕາມຊະນິດຂອງມັນ;
ແລະພຣະເຈົ້າທອດພຣະເນດເຫັນວ່າ ດີ. ແລະພຣະເຈົ້າຊົງອວຍພອນແກ່ພວກມັນ, ຕັດວ່າ,
“ຈົ່ງມີຜົນດີກຫຼາຍ ແລະທະວີຈຳນວນຂຶ້ນ, ໃຫ້ໄດ້ມີນ້ຳໃນທະເລທັງຫຼາຍ,
ແລະໃຫ້ນ້ຳທະວີຈຳນວນຂຶ້ນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.” ແລະມີຕອນແລງ ແລະມີຕອນເຊົ້າ, ເປັນວັນທີຫ້າ.

ແລະພຣະເຈົ້າຕັດວ່າ, “ຈົ່ງໃຫ້ແຜ່ນດິນເກີດສັດມີຊີວິດຕາມຊະນິດຂອງມັນ, ຄື ສັດລ້ຽງ, ສັດເລືອຄານ, ແລະສັດປ່າແຫ່ງແຜ່ນດິນຕາມຊະນິດຂອງມັນ”; ແລະກໍເປັນດັ່ງນັ້ນ.

ແລະພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງສັດປ່າແຫ່ງແຜ່ນດິນຕາມຊະນິດຂອງມັນ, ແລະສັດລ້ຽງຕາມຊະນິດຂອງມັນ, ແລະທຸກສິ່ງທີ່ເລືອຄານຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນຕາມຊະນິດຂອງມັນ; ແລະພຣະເຈົ້າຊົງເຫັນວ່າດີ.

ແລະພຣະເຈົ້າຕັດວ່າ, “ໃຫ້ພວກເຮົາສ້າງມະນຸດຕາມພາບຂອງພວກເຮົາ, ຕາມຢ່າງຄືຂອງພວກເຮົາ; ແລະໃຫ້ເຂົາທັງຫຼາຍມີອຳນາດເໝືອນພາໃນທະເລ, ເໝືອນກິນໃນອາກາດ, ເໝືອນສັດລ້ຽງ, ເໝືອນແຜ່ນດິນທັງສົນ, ແລະເໝືອນທຸກສິ່ງທີ່ເລືອຄານຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນ.”

ດັ່ງນັ້ນພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສ້າງມະນຸດຕາມພາບຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງເຂົາເປັນຊາຍແລະຍິງ.

ແລະພຣະເຈົ້າຊົງອວຍພອນເຂົາທັງຫຼາຍ, ແລະພຣະເຈົ້າຕັດແກ່ເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງມີລູກດົກໜາ

ແລະທະວີຈຳນວນຂຶ້ນ, ໃຫ້ຕົມແຜ່ນດິນ ແລະປົກຄອງມັນໄວ້; ແລະຈົ່ງມີອຳນາດເໝືອນພາໃນທະເລ, ເໝືອນກິນໃນອາກາດ, ແລະເໝືອນທຸກສິ່ງທີ່ເລືອຄານໃນທັງສອງແຜ່ນດິນ.” ແລະພຣະເຈົ້າຕັດວ່າ,

“ເບິ່ງແມ່, ເຮົາໄດ້ໃຫ້ພືດທຸກຊະນິດທີ່ມີໄມ້, ຊົງຢູ່ເທິງໜ້າແຜ່ນດິນທັງສົນ, ແລະຕົ້ນໄມ້ທຸກຕົ້ນ, ໃນນັ້ນມີຜົນຂອງຕົ້ນໄມ້ທີ່ມີໄມ້; ສົ່ງເຫຼົ້າຈະເປັນອາຫານແກ່ເຈົ້າທັງຫຼາຍ.

ແລະແກ່ສັດປ່າທຸກຊະນິດແຫ່ງແຜ່ນດິນ, ແລະແກ່ນົກທຸກຊະນິດໃນອາກາດ,

ແລະແກ່ທຸກສິ່ງທີ່ເລືອຄານຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນ, ຊົງໃນນັ້ນມີລົມຫຼາຍໃຈແຫ່ງຊີວິດ,

ເຮົາໄດ້ໃຫ້ພືດສີຂຽວທຸກຢ່າງເປັນອາຫານ”; ແລະກໍເປັນດັ່ງນັ້ນ.

ແລະພຣະເຈົ້າຊົງເຫັນທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງໄວ້, ແລະເບິ່ງແມ່, ມັນດີຫຼາຍ. ແລະມີຕອນແລງ

ແລະມີຕອນເຊົ້າ; ນັ້ນແມ່ນວັນທີສິບ. ດັ່ງນັ້ນ ພໍ່ສະຫວັນ ແລະແຜ່ນດິນ

ພ້ອມດ້ວຍບັນດາບໍລິວານຂອງມັນທັງສົນ ກໍສຳເລັດລົງ. ແລະໃນວັນທີສິບ

ພຣະເຈົ້າຊົງສຳເລັດພຣະກິດຂອງພຣະອົງທີ່ໄດ້ຊົງກະທຳໄວ້; ແລະໃນວັນທີສິບ

ພຣະອົງໄດ້ຊົງພັກຈາກພຣະກິດທັງສົນຂອງພຣະອົງທີ່ໄດ້ຊົງກະທຳໄວ້. ແລະພຣະເຈົ້າຊົງອວຍພອນວັນທີສິບ

ແລະຊົງຊຳລະມັນໃຫ້ບໍລິສຸດ, ເພາະວ່າໃນວັນນັ້ນ ພຣະອົງໄດ້ຊົງພັກຈາກພຣະກິດທັງສົນຂອງພຣະອົງ

ຊົງພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສ້າງ ແລະໄດ້ຊົງກະທຳໄວ້. ປະຖົມມະການ 1:1–2:3.

ຂໍພຣະຄຳກ່ອນໜ້ານີ້ເປັນຕົວແທນແຫ່ງພະຍານຫຼັກຖານທັງສົນຂອງການຊົງສ້າງ ໂດຍເນັ້ນຢ່າງແຈ້ງຊັດວ່າ ພຣະວາຈາຂອງພຣະເຈົ້າຊົງມີວິດເດດໃນການຊົງສ້າງ.

ຂໍໃຫ້ແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດຍຳເກງພຣະຢາເວ; ຂໍໃຫ້ຊາວໂລກທັງປວງຢືນຢ່າງເກງຂາມຢູ່ຕໍ່ພຣະອົງ.

ເພາະພຣະອົງຕັດດັ່ງນັ້ນ ແລະການນັ້ນກໍເກີດຂຶ້ນ; ພຣະອົງບັນຊາ ແລະມັນກໍຕັ້ງຢູ່ຢ່າງໝັ້ນຄົງ.

ພຣະທຳເພງສັນລະເສີນ 33:8, 9.

ພຣະຄຣິດໄດ້ໃຊ້ພະລັງອຳນາດແຫ່ງການຊົງສ້າງດຽວກັນນັ້ນທີ່ໄດ້ເຮັດໂລກ ເພື່ອປ່ຽນແປງມະນຸດ.

“ພະລັງງານແຫ່ງການຊົງສ້າງສັນ ທີ່ໄດ້ເອົາໂລກທັງຫຼາຍໃຫ້ເກີດມີຂຶ້ນ ຢູ່ໃນພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ.

ພຣະຄຳນີ້ປະທານລົດເດດ; ມັນກໍໃຫ້ເກີດຊີວິດ. ທຸກພຣະບັນຊາເປັນພຣະສັນຍາ;

ເມື່ອຖືກຍອມຮັບໂດຍນຳໃຈ ແລະຖືກຮັບເຂົ້າໄວ້ໃນຈິດວິນຍານ,

ມັນນຳເອົາຊີວິດຂອງພຣະອົງຜູ້ບໍ່ສິ້ນສຸດມາດ້ວຍ. ມັນປ່ຽນແປງທຳມະຊາດຜ່າຍໃນ

ແລະຊົງສ້າງຈິດວິນຍານຂຶ້ນໃໝ່ ຕາມພຣະສະຫຼັກຂອງພຣະເຈົ້າ.”

“ຊີວິດທີ່ຖືກປະທານໃຫ້ຊັ້ນນີ້ ກໍຖືກຄຳຈຸມໄວ້ໃນທຳນອງດຽວກັນ.

‘ມະນຸດຈະດຳລົງຊີວິດໂດຍທຸກຖ້ອຍຄຳທີ່ອອກມາຈາກພຣະໂອດຂອງພຣະເຈົ້າ’ (Matthew 4:4).”

Education, 126.

ພຣະນິມົດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເນັ້ນໜັກເຖິງວິທີທີ່ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າຖືກສື່ຖ່າຍໄປຫາມະນຸດ.

ມັນມາຈາກພຣະບໍດີ ໄປຫາພຣະບຸດ ໄປຫາທູດສະຫວັນ ໄປຫາຜູ້ພະຍາກອນຜູ້ບັນທຶກມັນໄວ້

ແລະສົງມັນໄປຍັງຄຣິດຕະຈັກທັງຫລາຍ.

ຂະບວນການສື່ສານທຶຖືກວາງໄວ້ໃນຕອນຕົ້ນແລະຕອນທ້າຍຂອງພຣະນິມິດ

ຍັງຖືກສະແດງປະກອບໂດຍບັນໄດຂອງຢາໂຄບ ທີ່ມີທູດສະຫວັນຂຶ້ນແລະລົງຕາມບັນໄດນັ້ນ.

ມັນຖືກສະແດງປະກອບອີກດ້ວຍທຳສອງທ່ອງເຊກາຣີຢາ ຊຶ່ງນຳນຳມັນເຂົ້າໄປໃນສະຖານບໍລິສຸດ.

ຂະບວນການສື່ສານລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າກັບມະນຸດເປັນຫົວຂໍ້ຫຼັກຂອງຄຳພະຍາກອນໃນພຣະຄຳພີ

ແລະຂ່າວສານທຶຖືກສົ່ງອອກໄປນັ້ນບັນຈຸໄວ້ດ້ວຍລັດອຳນາດແຫ່ງການຊົງສ້າງ ຊຶ່ງໄດ້ສ້າງຈັກກະວານ.

ໃນຂະບວນການສື່ສານໃນບົດທຶຖືກຂອງພຣະນິມິດ ຄວນເຂົ້າໃຈວ່າ

ຂ່າວສານທຶຖືກຖ່າຍທອດລົງມາສູ່ຄຣິດຕະຈັກທັງຫລາຍນັ້ນ

ບັນຈຸໄວ້ດ້ວຍພະລັງອຳນາດທີ່ຈະປ່ຽນແປງຜູ້ໜຶ່ງຈາກລາວດິໄຊຍໃຫ້ເປັນຟຣີດາເດນເຟຍ.

ບ່ວນພວກເຮົາຈະພິຈາລະນາຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຫຼັກຈົບຂອງພຣະສັນຍາເດີມຫຼືພຣະສັນຍາໃໝ່

ຂ່າວສານກໍເປັນອັນດຽວກັນ. ພຣະເຈົ້າກຳລັງຊົງຖ່າຍທອດຂ່າວສານເຕືອນຄັງສຸດທ້າຍ

ແລະຂ່າວສານນັ້ນບັນຈຸພະລັງແຫ່ງການຊົງສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ ຖ້າມັນຖືກໄດ້ຍິນ

ແລະຖືກຮັກສາໄວ້ໂດຍຜູ້ທີ່ໄດ້ຍິນ.

ຂ່າວສານທີ່ບັນລຸສົງມືຖືກຈັດວາງໄວ້ພາຍໃນກອບໂຄງອັນສັກສິດຂອງອາລຟາ ແລະ ໂອເມກາ. ຕົ້ນ, ກາງ ແລະ ປາຍ. ອັກສອນຮີບຣູສາມຕົວທີ່ມີປະກອບກັນເພື່ອສ້າງເປັນຄຳວ່າ "ຄວາມຈິງ" ແມ່ນຂ່າວປະເສີດອັນເປັນນິດ,

ແລະບັນດາຕົວອັກສອນກັບຄວາມໝາຍຂອງມັນ, ແລະຄຳທີ່ມັນກະຕືລືລົ້ນເມື່ອຖືກນຳມາປະກອບເຂົ້າກັນ

ລ້ວນເປັນສັນຍາລັກເຖິງຫຼັກການນັ້ນ ແລະຍັງເຖິງພຣະອົງຜູ້ຊົງເປັນອາລຟາ ແລະ ໂອເມກາອີກດ້ວຍ.

ສົງມືນັ້ນຍັງເຖິງພະລັງແຫ່ງການຊົງສ້າງຂອງພຣະອົງ. ສາມຄຳສຸດທ້າຍຂອງເລື່ອງການຊົງສ້າງ

ແຕ່ລະຄຳເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍອັກສອນທັງສາມນັ້ນ ຕາມລຳດັບທີ່ປະກອບເປັນຄຳວ່າ "ຄວາມຈິງ."

ສາມຄຳທີ່ເປັນຕອນຈົບຂອງເລື່ອງລາວການຊົງສ້າງ ເລີ່ມດ້ວຍສາມຕົວອັກສອນທີ່ມີອີ່ນ່ານາລວມກັນແລ້ວ ກໍເກີດເປັນຄຳວ່າ "ຄວາມຈິງ." ສາມຄຳສຸດທ້າຍຂອງຂໍ້ພຣະຄຳນັ້ນ ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍຕົວອັກສອນ Α (Aleph), Μ (Mem), ແລະ Τ (Tav) ຕາມລຳດັບ. ສາມຄຳນັ້ນແປວ່າ "ພຣະເຈົ້າ," "ໄດ້ຊົງສ້າງ" ແລະ "ໄດ້ຊົງກະທຳ."

ສາມຄຳນີ້ແຕ່ລະຄຳ ລ້ວນເລີ່ມດ້ວຍຕົວອັກສອນ Α (Aleph), Μ (Mem), ແລະ Τ (Tav) ຕາມລຳດັບນັ້ນ

ຍັງເນັ້ນໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມຄົບຖ້ວນ ແລະ ຄວາມເປັນລະບຽບຂອງບັນທຶກການຊົງສ້າງ. ຮູບແບບນີ້ໄດ້ຖືກນຳກອບ

ທີ່ປາຍຊາວຢິວກ່າວເຖິງວ່າເປັນລັກສະນະທາງພາສາທີ່ນຳສົນໃຈຂອງຂໍ້ຄວາມພາສາເຮັບຮົວ.

ເລື່ອງການຊົງສ້າງເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍຖ້ອຍຄຳວ່າ "ໃນປະຖົມການ"

ແລະຈົບລົງດ້ວຍສາມຖ້ອຍຄຳທີ່ເປັນຕົວແທນຂອງອັນຟາແລະໂອເມກາ, ຄືການເລີ່ມຕົ້ນແລະການສິ້ນສຸດ,

ຜູ້ທຳອິດແລະຜູ້ສຸດທ້າຍ. ຣົດອຳນາດແຫ່ງການຊົງສ້າງທຶຖືກສະແດງໃນຄຳພະຍານແຫ່ງປະຖົມມະການ

ເລີ່ມຕົ້ນແລະສິ້ນສຸດດ້ວຍລາຍເຊັນຂອງນັກພາສາສາດອັນອັດສະຈັນ.

ສົງທຳອິດຂອງສົງໜຶ່ງທີ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນສົງສຸດທ້າຍຂອງສົງນັ້ນ ແມ່ນສົງທີ່ສາດສະດາໂຢຮັນໄດ້ເນັ້ນຢູ່

ເມື່ອໂດຍການຂຽນເຖິງສົງທີ່ເປັນຢູ່ໃນເວລານັ້ນ ທ່ານກໍໄດ້ຂຽນເຖິງສົງທີ່ຈະເປັນຢູ່ໃນອະນາຄົດໄປພ້ອມກັນ.

ຂໍ້ຄວາມເຕືອນຄັງສຸດທ້າຍຂອງເອລີຢາ ຊຶ່ງຖືກນຳສະເໜີໄວ້ໃນຕອນທ້າຍຂອງພຣະຄຳພີເດີມ

ໄດ້ຊີ້ບອກເຖິງຫຼັກການແຫ່ງຄຳພະຍາກອນອັນດຽວກັນ ພາຍໃນບໍລິບົດຂອງວິກິດການກົດໝາຍວັນອາທິດ

ແລະໄພພິບັດເຈັດປະການສຸດທ້າຍທີ່ກຳລັງເຂົ້າມາ.

"ກົດແຫ່ງການກ່າວເຖິງເທືອທຳອິດ" ແລະທຸກສົງທີ່ມັນເປັນຕົວແທນ ແມ່ນ "ກອບຂອງຄວາມຄຶດ" ທີ່

"ຄວາມຈິງສຳລັບບັດຈຸບັນ" ຈະຕ້ອງຖືກວາງໄວ້ພາຍໃນ. ກອບນັ້ນຄື "ກົດແຫ່ງການກ່າວເຖິງເທືອທຳອິດ"

ຊຶ່ງກໍເປັນໜຶ່ງໃນຄຸນລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍ.

ໃນພຣະທຳດານຕອນ ຊົງເປັນຕົວແທນແຫ່ງການເລີ່ມຕົ້ນຂອງອາດເວັນຕົສົມ ແລະໃນພຣະທຳພຣະນິມິດ ຊົງເປັນຕົວແທນແຫ່ງຈຸດສູນສຸດຂອງອາດເວັນຕົສົມ ພວກເຮົາພົບຄວາມຂະໜານກັນຢ່າງນ່າອັດສະຈັນ ເມື່ອພວກເຮົາພິຈາລະນາມັນຕາມຫຼັກການທີ່ວ່າ ສິ່ງທີ່ອົດເປັນພາບປະກອບຂອງສິ່ງສຸດທ້າຍ. ພຣະທຳດານຕອນໄດ້ສະແດງພຣະລັກສະນະປະການໜຶ່ງຂອງພຣະເຢຊູ ເມື່ອໃຊ້ນາມ Palmoni, ມີຄວາມໝາຍວ່າ ຜູ້ນັບຈຳນວນອັນອັດສະຈັນແຫ່ງຄວາມລັບທັງຫຼາຍ. ດານຕອນຍັງໄດ້ນຳສະເໜີພຣະເຢຊູໃນຖານະ Michael ຫົວໜ້າທູດສະຫວັນ. ໂຢຮັນໄດ້ຮັບການໃຊ້ໃຫ້ກະທຳການດຽວກັນກັບດານຕອນ ແລະທ່ານໄດ້ຊີ້ບອກບໍ່ແມ່ນນາຍແຫ່ງຄະນິດສາດ ຫຼືຜູ້ນຳແຫ່ງບັນດາທູດສະຫວັນ ແຕ່ເປັນນາຍແຫ່ງພາສາ. ເມື່ອພວກເຮົາພິຈາລະນາພຣະເຢຊູໃນຖານະນາຍແຫ່ງຕົວອັກສອນ ພວກເຮົາຄວນພິຈາລະນາ Psalm 119, ບົດທີ່ຍາວທີ່ສຸດໃນພຣະຄຳພີ.

ເພງສັນລະເສີນ 119 ເປັນບົດປະພັນແບບອະຄຣອສຕິກຕາມລຳດັບອັກສອນ ໝາຍຄວາມວ່າ ອັກສອນຕົວທຳອິດຂອງແຕ່ລະຊຸດຈຳນວນແປດຂໍ້ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍອັກສອນຕົວດຽວກັນ. ໃນອັກສອນພາສາເຮັບເຮົາມີຊ່າວສອງຕົວ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງມີຊ່າວສອງພາກ ໂດຍແຕ່ລະພາກມີແປດຂໍ້. ແຕ່ລະພາກເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍອັກສອນຕາມລຳດັບຂອງອັກສອນນັ້ນ ແລະຕ່ຳຈາກນັ້ນ ຂໍ້ທັງແປດທີ່ກຳນົດໃຫ້ແກ່ອັກສອນນັ້ນກໍເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍອັກສອນຕົວນັ້ນ. ມີແປດຂໍ້ລັບແຕ່ລະອັກສອນ ດັ່ງນັ້ນ ແປດຂໍ້ນັ້ນດ້ວຍຊ່າວສອງຕົວຂອງອັກສອນພາສາເຮັບເຮົາຈຶ່ງເທົ່າກັບໜຶ່ງຮ້ອຍເຈັດສິບຫົກວັກ. ບົດເພງນີ້ເປັນໜັກເຖິງການເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ຜູ້ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າແຫ່ງລະບຽບ (ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງມີໂຄງສ້າງແບບອະຄຣອສຕິກ) ບໍ່ແມ່ນແຫ່ງຄວາມວຸ້ນວາຍ.

ຫົວຂໍ້ສຳຄັນອີກປະການໜຶ່ງໃນ ພຣະທຳເພງສັນລະເສີນ 119 ແມ່ນຄວາມຈິງອັນເລິກຊຶ້ງວ່າ ພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າພຽງພໍຢ່າງຄົບຖ້ວນໃນທຸກສິ່ງ. ຕະຫຼອດທັງບົດເພງນີ້ ມີຄຳສັບຢູ່ແປດຄຳທີ່ໃຊ້ເພື່ອອ້າງເຖິງພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ ຄື: ພຣະບັນຍັດ, ຄຳພະຍານ, ຂໍ້ກຳນົດ, ກົດເກນ, ພຣະບັນຊາ, ການພິພາກສາ, ພຣະດຳລັດ, ແລະ ຂໍ້ບັງຄັບ. ເກືອບທຸກຂໍ້ໃນບົດນີ້ໄດ້ກ່າວເຖິງພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະທຳເພງສັນລະເສີນ 119 ບໍ່ພຽງແຕ່ຢືນຢັນພຣະລັກສະນະຂອງພຣະຄຳພີເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງຢືນຢັນອີກວ່າ ພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າສະທ້ອນພຣະລັກສະນະອັນແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງເອງ. ຈົ່ງພິຈາລະນາຄຸນລັກສະນະເຫຼົ່ານີ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ທີ່ໄດ້ຖືກສຳແດງໄວ້ໃນ ພຣະທຳເພງສັນລະເສີນ 119:

1. ຄວາມຊອບທຳ (ຂໍ້ 7, 62, 75, 106, 123, 138, 144, 160, 164, 172)
2. ຄວາມນຳເຊື່ອຖື (ຂໍ້ 42)
3. ຄວາມສັດຈິງ (ຂໍ້ 43, 142, 151, 160)
4. ຄວາມສັດຊື່ (ຂໍ້ 86)
5. ຄວາມບໍ່ປ່ຽນແປງ (ຂໍ້ 89)
6. ຄວາມເປັນນິດນິນດອນ (ຂໍ້ 90, 152)
7. ແສງສະຫວ່າງ (ຂໍ້ 105)
8. ຄວາມບໍ່ລົ້ນສຸດ (ຂໍ້ 140)

ເພງສັນລະເສີນນີ້ເປັນຕົ້ນດ້ວຍພຣະພອນສອງປະການ. “ຄວາມສຸກມິດເກ” ບັນດາຜູ້ທີ່ທາງຂອງເຂົ້າໄຮ່ຕຳນົ, ຜູ້ທີ່ດຶກເນີນຊີວິດຕາມພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ທີ່ຮັກສາຂໍ້ກຳນົດຂອງພຣະອົງ ແລະສະແຫວງຫາພຣະອົງດ້ວຍສຸດໃຈ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນບົດຮຽນສຳລັບພວກເຮົາໃນເພງສັນລະເສີນອັນຍັງໃຫຍ່ນີ້. ພຣະວັຈນະຂອງພຣະເຈົ້າພຽງພໍທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ເຮົາສະຫຼຸດ, ຝຶກຝົນເຮົາໃນຄວາມຊອບທຳ,

ແລະຕຽມພ້ອມເຮົາສຳລັບທຸກການງານອັນດີ (2 Timothy 3:15–17).

ແນ່ນອນ, ພຣະທຳເພງສັນລະເສີນ 119

ເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຫົວຂໍ້ໃນໂລກສາສະໜາຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບຂໍ້ມູນຕື່ມຢ່າງແທ້ຈິງ.

ປະເດັນນັກຮຽນຂອງກັບວ່າຂໍໃດເປັນຂໍ້ກ່າວຂອງພຣະຄຳພີ ແລະ ບົດໃດເປັນບົດກ່າວຂອງພຣະຄຳພີ.

ຖ້າທ່ານຄົ້ນຫາໃນອິນເຕີເນັດ, ທ່ານຈະພົບຂໍ້ຕ້ຽງຕ່າງໆຫຼາຍປະການ

ທີ່ມີໃຈຄວາມຢູ່ທົ່ວທ່ານໃຊ້ພຣະຄຳພີສະບັບໃດ ແລະ ບົດໃຈອື່ນໆອີກ.

ບັນຫາຂອງທຸກທັດສະນະໃນການໃຕ້ຖຽງນັກຄຳຄຳນິຍາມຂອງຈຸດກາງຂອງພຣະຄຳພີ ບໍ່ວ່າຈະເປັນຂໍ້ມູນ

ຄວນຖືກກຳນົດໂດຍພຣະຜູ້ຊົງເປັນພຣະນິພົນຂອງພຣະຄຳພີ ບໍ່ແມ່ນໂດຍນັກສຶກສາ ຫຼື

ນັກວິຈານພຣະຄຳພີເປັນມະນຸດ.

ພຣະຄຳພີສອນວ່າ ສຳລັບທຸກສິ່ງມີທັງການເລີ່ມຕົ້ນແລະຈຸດຈົບ. ສຳລັບທຸກສິ່ງມີວາລະຂອງມັນ.

ສຳລັບທຸກສິ່ງມີລະດູການຂອງມັນ ແລະມີເວລາສຳລັບທຸກຈຸດປະສົງພາຍໃຕ້ຜ້າສະຫວັນ: ມີເວລາເກີດ ແລະມີເວລາຕາຍ; ມີເວລາປູກ ແລະມີເວລາຖອນສົ່ງໃຫ້ໄດ້ປູກໄວ້. ບັນຍາຈານ 3:1, 2.

ມີເວລາໜຶ່ງສຳລັບການເກີດ ແລະ ມີເວລາໜຶ່ງສຳລັບການຕາຍ

ແຕ່ຍັງມີຊີວິດທີ່ດຳເນີນຢູ່ໃນຊ່ວງກາງລະຫວ່າງການເລີ່ມຕົ້ນ ແລະ ຈຸດສິ້ນສຸດແຫ່ງຊີວິດຂອງພວກເຮົາ.

ການເກີດເປັນພຽງຫ້ວງເວລາສັ້ນໆ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຄວາມຕາຍ. ຊີວິດແມ່ນຊ່ວງກາງ ແລະ

ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວມີປະຫວັດສາດທີ່ຜູກພັນກັບມັນຫຼາຍກວ່າເວລາທີ່ພວກເຮົາເກີດ ແລະ ເວລາທີ່ພວກເຮົາຕາຍ.

ສ່ວນກາງໃນ “ກົດແຫ່ງການກ່າວເຖິງເທືອທຳອິດ” ໂດຍທົ່ວໄປມັກມີພະຍານຫຼັກຖານຫຼາຍກວ່າຕອນຕົ້ນ ແລະ ຕອນທ້າຍຫຼາຍ. ການສະແຫວງຫາພຽງຂໍ້ພຣະຄຳພີທີ່ບົດດຽວໃນພຣະຄຳພີ

ແລ້ວກຳນົດສົງໄສວ່າເປັນສ່ວນກາງ ຍ່ອມເປັນການມອງຂ້າມຫຼັກຖານຂອງພຣະຄຳພີ ເຖິງແມ່ນວ່າຕອນຕົ້ນ ແລະ ຕອນທ້າຍໂດຍແກ່ນແທ້ແລ້ວເປັນຈຸດໃນເວລາກໍຕາມ; ສ່ວນກາງໂດຍທົ່ວໄປແມ່ນຊ່ວງເວລາໜຶ່ງ.

ແນ່ນອນ, ຕອນຕົ້ນ, ຕອນທ້າຍ ແລະ ສ່ວນກາງ ຈະສອດຄ່ອງກັນ,

ເຖິງແມ່ນຫຼາຍເທືອໝາຍຫຼັກດຽວກັນໃນຕອນທ້າຍຈະເປັນສິ່ງກົງກັນຂ້າມກັບຕອນຕົ້ນ.

ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງລະບຸໂຢຮັນຜູ້ໃຫ້ບັບຕີສະມາວ່າເປັນເອລີຍາ,

ແລະທັງສອງກໍສະແດງລຳດັບດຽວກັນຂອງເຫດການແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ;

ແຕ່ເອລີຍາຖືກຂົນເຫຼັ້ງໂດຍຍິງຊົວຮ້າຍຄົນໜຶ່ງ (ເຢຊາເບນ) ຜູ້ຊົງພະຍາຍາມຈະຈັບກຸມແລະຂ້າເອລີຍາ,

ແຕ່ນາງບໍ່ເຄີຍເຮັດສຳເລັດ. ໂຢຮັນ, ຜູ້ຊົງເປັນສັນຍາລັກຂອງເອລີຍາ, ຖືກຍິງຊົວຄົນໜຶ່ງ (ເຮໂຣດອີາ)

ພະຍາຍາມຈັບກຸມແລະຂ້າເຂົາ, ແລະນາງກໍໄດ້ເຮັດສຳເລັດ. ເອລີຍາແລະໂຢຮັນເປັນສັນຍາລັກທີ່ໃຊ້ແທນກັນໄດ້,

ແຕ່ພວກເຂົາມີລັກສະນະແຫ່ງຄຳພະຍາກອນບາງປະການທີ່ເປັນຄຸນລັກສະນະກົງກັນຂ້າມ,

ແຕ່ກໍຍັງຂະໜານກັນຢູ່ ເອລີຍາບໍ່ເຄີຍຕາຍ, ແຕ່ໂຢຮັນໄດ້ຕາຍ.

ການເຂົ້າໃຈວ່າໝາຍສຳຄັນແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທີ່ສອດຄ່ອງກັນນັ້ນມັກຈະເປັນຄູ່ກົງກັນຂ້າມ

ຍ່ອມເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ຖະໜາຈະເຫັນ ເຂົ້າໃຈໄດ້ວ່າຕອນກາງຂອງພຣະຄຳພີແມ່ນ Psalm 118.

ເມື່ອເຮົາໃຊ້ຫຼັກການແຫ່ງການກ່າວເຖິງເປັນຄັ້ງທຳອິດ ຕາມທີ່ເຮົາໄດ້ນິຍາມໄວ້ນັ້ນ ເຮົາພົບວ່າ

ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງໃຈກາງພຣະຄຳພີແມ່ນ ພຣະທຳເພງສັນລະເສີນ 117 ຊຶ່ງເປັນບົດທີ່ສິ້ນສຸດໃນພຣະຄຳພີ

ປະກອບດ້ວຍສອງຂໍ້. ຕໍ່ຈາກນັ້ນແມ່ນບົດ 118 ຊຶ່ງເປັນໃຈກາງຂອງພຣະຄຳພີ, ແລະບົດ 118

ນັ້ນກໍຖືກຕາມດ້ວຍບົດ 119 ຊຶ່ງເປັນບົດທີ່ຍາວທີ່ສຸດໃນພຣະຄຳພີ ແລະເປັນຈຸດສິ້ນສຸດຂອງໃຈກາງພຣະຄຳພີ.

ນັກພາສາອັນມະຫັດສະຈັນພຣະອົງນີ້ ຊົງໝາຍເຄື່ອງຈັດເລີ່ມຕົ້ນໄວ້ດ້ວຍບົດທີ່ສິ້ນສຸດ

ແລ້ວຈຶ່ງຊົງໝາຍເຄື່ອງຈັດສິ້ນສຸດໄວ້ດ້ວຍບົດທີ່ຍາວທີ່ສຸດ. ທັງສອງເປັນບົດທີ່ຢູ່ກົງກັນຂ້າມ.

ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນແມ່ນເມັດພັນ, ແລະຈຸດສິ້ນສຸດແມ່ນບ່ອນທີ່ພືດທີ່ເຕີບໃຫຍ່ຈົນສົມບູນໄດ້ຖືກພັດທະນາ

ບ່ອນທີ່ຄຳພະຍານທັງປວງທັງຢູ່ພາຍໃນໃຈກາງນັ້ນໄດ້ຖືກຜູກເຂົ້າໄວ້ດ້ວຍກັນ. ຈົ່ງສັງເກດ
ພຣະທຳເພງສັນລະເສີນ 117.

ຈົ່ງສັນລະເສີນພຣະຢາເວ, ບັນດາປະຊາຊາດທັງປວງເອີຍ; ຈົ່ງສັນລະເສີນພຣະອົງ, ຊົນຊາດທັງປວງເອີຍ.
ເພາະວ່າພຣະກະລຸນາອັນເປັນຄວາມຮັກມັນຄົງຂອງພຣະອົງມີຕົວກະຮົ່ງຢ່າງຍິ່ງໃຫຍ່;
ແລະຄວາມສັດຈົງຂອງພຣະຢາເວດຳລົງຢູ່ເປັນນິດ. ຈົ່ງສັນລະເສີນພຣະຢາເວ. ເພງສັນລະເສີນ 117:1, 2

ຄຳທີ່ເຮົາກຳລັງພິຈາລະນາຢູ່ນີ້ ຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍສາມຕົວອັກສອນ ໄດ້ຖືກແປວ່າ "ຄວາມຈິງ" ໃນຂໍ້ທີສອງ,
ແລະເປັນຕົວແທນຂອງຕົ້ນຂອງສ່ວນກາງຂອງພຣະຄຳພີ, (ໂດຍທີ່ສ່ວນກາງຂອງພຣະຄຳພີແມ່ນ Psalms
117–119). ຈຸດສຸດທ້າຍຂອງສ່ວນກາງແມ່ນ Psalms 119. Psalms 118 ແມ່ນສ່ວນກາງຂອງສ່ວນກາງ.
Psalms 118 ຖືກຄົ້ນຄ້າງບົດທີ່ສິ້ນທັງສອງແລະບົດທີ່ຍາວທີ່ສຸດໃນພຣະຄຳພີ,
ແລະບົດທີ່ສິ້ນທັງສອງເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນນັ້ນ ໄດ້ສະແດງເຖິງຄຳວ່າ "ຄວາມຈິງ"
ຊຶ່ງຖືກສ້າງຂຶ້ນດ້ວຍສາມຕົວອັກສອນ ທີ່ເປັນຕົວແທນຂອງສາມຂັ້ນຕອນຂອງຂ່າວປະເສີດນິລັນດອນ,
ແລະເປັນໂຄງຮ່າງສຳລັບຄວາມເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງ.
ໂຄງຮ່າງນັ້ນເປັນຫຼັກການທີ່ເປັນຕົວແທນພຣະລັກສະນະຂອງພຣະຄຣິດ ໃນຖານະເປັນ Alpha ແລະ Omega.

ຈຸດຈົບຂອງສ່ວນກາງ ຄືບົດທີ 119 ເປັນບົດກະວີແບບອັກສອນຕົ້ນຄຳ ທີ່ຖືກຈັດວາງໄວ້ໃນກາງພຣະຄຳພີ
ເພື່ອເນັ້ນຫນັກເຖິງນັກພາສາອັນມະຫັດສະຈັນ. ໃນບົດທີ 119 ມີຢູ່ສີ່ຄຳທີ່ຄຳດຽວກັນນັ້ນຖືກແປວ່າ ຄວາມຈິງ.

ແລະຂໍຢ່າຊົງເອົາພຣະວາຈາແຫ່ງຄວາມຈິງອອກໄປຈາກປາກຂ້າງອ້ອຍຢ່າງສົນເຊີງ;
ເພາະຂ້າງອ້ອຍໄດ້ຫວັງໃນຄຳພີພາກສາຂອງພຣະອົງ. ຂໍ້ 43.

ຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະອົງເປັນຄວາມຊອບທຳອັນຖາວອນເປັນນິດ,
ແລະພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງເປັນຄວາມຈິງ. ຂໍ້ 142.

ພຣະອົງຢູ່ໃກ້, ໂອ ພຣະຢາເວ; ແລະພຣະບັນຍັດທັງປວງຂອງພຣະອົງເປັນຄວາມຈິງ. ຂໍ້ 151.

ພຣະວາຈາຂອງພຣະອົງເປັນຄວາມຈິງຕັ້ງແຕ່ເບື້ອງຕົ້ນ;
ແລະຄຳພີພາກສາອັນຊອບທຳທຸກປະການຂອງພຣະອົງດຳລົງຢູ່ເປັນນິດ. ຂໍ້ 160.

ຄວາມຈິງໃນຂໍ້ພຣະຄຳເຫຼົ່ານີ້ເປັນຫຼັກການແຫ່ງຄຳພີພາກສາອັນໃນພຣະຄຳພີທີ່ຊີ້ບອກຈຸດຈົບຈາກຈຸດເລີ່ມຕົ້ນ,
ແລະຄວາມຈິງໃນຂໍ້ພຣະຄຳເຫຼົ່ານັ້ນກໍຄືວ່າ Alpha ແລະ Omega
ໄດ້ປະທັບລາຍເຊັນຂອງພຣະອົງໄວ້ເທິງກາງຂອງພຣະຄຳພີ ເໝືອນດັ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກະທຳໄວ້ໃນຕອນຕົ້ນ ແລະ
ຕອນທ້າຍ. ລາຍເຊັນຂອງຜູ້ຊົງເປັນຕົ້ນ ແລະ ປາຍນັ້ນ ເປັນ "ໂຄງສ້າງ"
ສຳລັບການນຳສະເໜີຂ່າວສານຄຳເຕືອນສຸດທ້າຍຂອງທຸດສະຫວັນອົງທີ່ສາມ.
ຕອນສຸດທ້າຍຂອງກາງນັ້ນປະກອບດ້ວຍສີ່ຂໍ້ພຣະຄຳ ທີ່ໃຊ້ຄຳທີ່ແປວ່າ "ຄວາມຈິງ,"
ເຖິງແມ່ນວ່າການອ້າງອີງຂໍ້ທີ່ສິ້ນນັ້ນຖືກແປເພງວ່າ "ແທ້." ຂໍ້ສຸດທ້າຍຂອງສີ່ຂໍ້ພຣະຄຳນັ້ນລະບຸວ່າ
"ຕັ້ງແຕ່ເບື້ອງຕົ້ນມາ," ພຣະວັດຈະນະນັ້ນເປັນ "ຄວາມຈິງ."

ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ ໃນເລື່ອງລາວແຫ່ງການຊົງສ້າງໃນປະຖົມມະການບົດທີ 1 ແລະ 2, ຄຳວ່າ "ຄວາມຈິງ"
ແມ່ນແມ່ນວ່າບໍ່ໄດ້ຖືກຂຽນໄວ້ໃດຍ່າງ ແຕ່ກໍໄດ້ຖືກແທນຄວາມໄວ້ໃນສາມຄຳສຸດທ້າຍຂອງເລື່ອງການຊົງສ້າງ,
ເພາະວ່າແຕ່ລະຄຳເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍຕົວອັກສອນ, ຕາມລຳດັບ, ທີ່ປະກອບເປັນຄຳວ່າ "ຄວາມຈິງ."
ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນນັ້ນມີພຣະວັດຈະນະ, ແລະສັບພະສົງທັງປວງໄດ້ຖືກຊົງສ້າງໂດຍພຣະອົງ,
ແລະພະຍານແຫ່ງການຊົງສ້າງໃນປະຖົມມະການເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍຄຳວ່າ "ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ" ແລະສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍສາ
ມຄຳທີ່ເປັນຕົວແທນແຫ່ງຄວາມຈິງທັງຫຼາຍທີ່ສຳພັນກັບພຣະລັກສະນະປະການໜຶ່ງຂອງພຣະຄຣິດ
ຊຶ່ງໃນເອຊາຍາໄດ້ຖືກນິຍາມວ່າເປັນຫຼັກຖານວ່າພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າອົງດຽວແຕ່ຜູ້ດຽວ.

ກາງຂອງພຣະຄຳພີ (Psalms 117–119) ເລີ່ມຕົ້ນໃນບົດ 117

ໂດຍການອ້າງເຖິງຄວາມຈິງທີ່ວ່າການເລີ່ມຕົ້ນເປັນຕົວແທນຂອງຈຸດຈົບ ຜ່ານການໃຊ້ຄຳວ່າ “ຄວາມຈິງ.”

ຄຳນຶກສ້າງຂຶ້ນດ້ວຍອັກສອນສາມຕົວ ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງຂ່າວປະເສີດນິ້ວນດອນ ແລະ

ຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນສາມອົງ, ແລະຊົບອກເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດຂອງເລື່ອງການສ້າງ.

ຈຸດສຸດທ້າຍຂອງກາງພຣະຄຳພີແມ່ນການນຳສະເໜີລຳດັບອັກສອນ

ຊຶ່ງນັກພາສາສາດຜູ້ມະຫັດສະຈັນໄດ້ຈັດທຳຂຶ້ນເພື່ອສະຖາປະນາຄວາມເຂົ້າໃຈວ່າ

ສິ່ງທີ່ບັນທຶກລັກຖືກເປີດເຜີຍກ່ຽວກັບພຣະລັກສະນະຂອງພຣະອົງ ສອດຄ່ອງກັບຄຳນິຍາມຂອງຄຳວ່າ

ການເປີດເຜີຍ, ເພາະວ່າ ພຣະນິມົດແຫ່ງພຣະເຢຊູຄຣິດ

ເປັນຂ່າວສານທີ່ຖືກອອກແບບຂຶ້ນເພື່ອນຳສະເໜີດ້ານໜຶ່ງຂອງພຣະລັກສະນະຂອງພຣະຄຣິດ

ຊຶ່ງກ່ອນໜ້ານັ້ນຍັງບໍ່ໄດ້ຖືກຮັບຮູ້ຢ່າງຄົບຖ້ວນ ຫາກເຄີຍຖືກຮັບຮູ້ລືກໍຕາມ.

ການເປີດເຜີຍນີ້ສອດຄ່ອງກັບແນວເສັ້ນຂອງປະຫວັດສາດພັນທະສັນຍາ, ເພາະວ່າປະຫວັດສາດພັນທະສັນຍາບ

ໍ່ກອບມີຫຼັກຖານແຫ່ງຄວາມພະຍາຍາມຂອງພຣະເຈົ້າໃນການສຳແດງພຣະອົງເອງຜ່ານພຣະນາມຕ່າງໆ

ໃນຂະນະທີ່ His-story ກຳລັງຄືຄວາມອອກ.

“ຫຼັກການອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະບັນຍັດ, ອັນເປັນແກ່ນແທ້ແຫ່ງພຣະທັດສະນະຂອງພຣະເຈົ້າເອງ,

ໄດ້ຖືກຮວບຮວມໄວ້ໃນຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດເທິງພູ, ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ສ້າງຢູ່ເທິງຫຼັກການເຫຼົ່ານັ້ນ

ກໍກຳລັງສ້າງຢູ່ເທິງພຣະຄຣິດ, ສິລາແຫ່ງຍຸກສະໄໝທັງປວງ. ໃນການຮັບພຣະວັດຈະນະນັ້ນ

ພວກເຮົາຮັບພຣະຄຣິດ. ແລະມີແຕ່ຜູ້ທີ່ຮັບຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງໃນລັກສະນະນີ້ເທົ່ານັ້ນ

ທີ່ກຳລັງສ້າງຢູ່ເທິງພຣະອົງ. ‘ເພາະວ່າບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດວາງຮາກຖານອື່ນໃດໄດ້’

ນອກຈາກຮາກຖານທີ່ໄດ້ວາງໄວ້ແລ້ວ ຄືພຣະເຢຊູຄຣິດ.’ 1 Corinthians 3:11.

‘ໃນທ້ອງຟ້າບໍ່ມີນາມອື່ນໃດທີ່ປະທານແກ່ມະນຸດ ຊຶ່ງໂດຍນາມນັ້ນພວກເຮົາຈະຕ້ອງຮອດຄວາມລອດ.’

Acts 4:12. ພຣະຄຣິດ, ພຣະວັດຈະນະ,

ການສຳແດງພຣະອົງຂອງພຣະເຈົ້າ,—ການປະຈັກແຈ້ງແຫ່ງພຣະລັກສະນະ, ພຣະບັນຍັດ, ຄວາມຮັກ,

ແລະຊີວິດຂອງພຣະອົງ,—ເປັນຮາກຖານດຽວທີ່ພວກເຮົາຈະສ້າງອຸປະນິສັຍທີ່ຈະຄົງຢູ່ໄດ້ເທິງນັ້ນ.” Mount of Blessings, 148.

ແນ່ນອນວ່າ ຍັງມີອີກຫຼາຍປະການທີ່ຄວນກ່າວເຖິງກ່ຽວກັບຄວາມຈິງນີ້, ແຕ່ພວກເຮົາຈະຢຸດໄວ້ໄພຽງເທົ່ານັ້ນ.